Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Syvende Afdeling)

14. juli 2021 *

»Dumping – import af visse sømløse rør af jern eller stål med oprindelse i Rusland og Ukraine – interimsundersøgelse – beregning af den normale værdi – salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger – salg mellem forretningsmæssigt forbundne selskaber – normal handel – en enkelt økonomisk enhed – artikel 2, stk. 3, 4 og 6, i forordning (EU) 2016/1036 – eksportpris – justering – samme funktion som en agent, der arbejder på provisionsbasis – artikel 2, stk. 10, litra i), i forordning 2016/1036 – åbenbart urigtigt skøn – metode, der er forskellig fra den, der anvendtes ved en tidligere undersøgelse – artikel 11, stk. 9, i forordning 2016/1036 – berettiget forventning – retten til forsvar«

I sag T-716/19,

Interpipe Niko Tube LLC, Nikopol (Ukraine),

Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC, Dnipro (Ukraine),

ved advokat B. Servais,

sagsøgere

mod

Europa-Kommissionen ved P. Němečková og G. Luengo, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående et søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/1295 af 1. august 2019 om ændring af gennemførelsesforordning (EU) 2018/1469 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller stål med oprindelse i Rusland og Ukraine efter en delvis interimsundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 3, i forordning (EU) 2016/1036 (EUT 2019, L 204, s. 22),

har

RETTEN (Syvende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, R. da Silva Passos, og dommerne L. Truchot (refererende dommer) og M. Sampol Pucurull,

* Processprog: engelsk.

justitssekretær: fuldmægtig E. Artemiou,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 17. december 2020,

afsagt følgende

Dom

Baggrunden for tvisten

1 Sagsøgerne, Interpipe Niko Tube LLC og Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC, er to ukrainske selskaber, der fremstiller og eksporterer sømløse rør.

2 På grundlag af en klage indgivet den 14. februar 2005 af »Defense Committee of the Seamless Steel Tube Industry of The European Union« indledte Kommissionen en antidumpingprocedure vedrørende import af visse sømløse rør af jern eller stål med oprindelse i Kroatien, Rumænien, Rusland og Ukraine i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996, L 56, s. 1) (erstattet af Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30.11.2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT 2009, L 343, s. 51), der igen er blevet erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8.6.2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT 2016, L 176, s. 21, herefter »grundforordningen«)), og navnlig artikel 5 i forordning nr. 384/96 (nu grundforordningens artikel 5) i den udgave, der følger af Rådets forordning (EF) nr. 461/2004 af 8. marts 2004 om ændring af forordning (EF) nr. 384/96 og af forordning (EF) nr. 2026/97 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT 2004, L 77, s. 12, herefter »forordning nr. 384/96 med senere ændringer«).

3 Den 27. juni 2006 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 954/2006 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller stål med oprindelse i Kroatien, Rumænien, Rusland og Ukraine, om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2320/97 og (EF) nr. 348/2000, om afslutning af interims- og udløbsundersøgelserne af antidumpingtolden på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i bl.a. Rusland og Rumænien samt om afslutning af interimsundersøgelserne af antidumpingtolden på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i bl.a. Rusland og Rumænien og i Kroatien og Ukraine (EUT 2006, L 175, s. 4).

4 Ved forordning nr. 954/2006 indførte Rådet en antidumpingtold på 25,1% på import af visse sømløse rør af jern eller stål fremstillet af CJSC Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube og af OJSC Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant, to ukrainske selskaber, der efterfølgende er blevet til henholdsvis Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT) og Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT) (herefter samlet »de tidligere Interpipe-selskaber«), hvis rettigheder sagsøgerne er indtrådt i. I denne forordning fastslog Rådet, at disse selskaber var »forbundet« med to salgsselskaber: SPIG Interpipe i Ukraine og Sepco SA i Schweiz.

5 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 8. september 2006 nedlagde de tidligere Interpipe-selskaber påstand om annullation af forordning nr. 954/2006 for så vidt angik dem.

6 Ved dom af 10. marts 2009, Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP mod Rådet (T-249/06, herefter »den første Interpipe-dom«, EU:T:2009:62), annullerede Retten, der fastslog, at der forelå et åbenbart urigtigt skøn og en tilsidesættelse af retten til et forsvar, artikel 1 i forordning nr. 954/2006, for så vidt som den antidumpingtold, der var fastsat for eksport til Unionen af varer fremstillet af de berørte ukrainske selskaber, oversteg den antidumpingtold, der ville have fundet anvendelse, såfremt eksportpriserne ikke var blevet justeret med en provision i henhold til artikel 2, stk. 10, litra i), i forordning nr. 384/96 med senere ændringer [nu grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i)], da salget skete via det schweiziske selskab Sepco. Det fremgår af denne doms præmis 178, at hvis det konstateres, at en producent overdrager opgaver, som normalt henhører under en intern salgsafdeling, til et distributionsselskab, som den kontrollerer økonomisk, og med hvilket den danner en samlet økonomisk enhed, er det berettiget, at Rådet og Kommissionen støtter sig på de priser, der betales ved den første uafhængige købers køb hos den tilknyttede distributør, uden at foretage en justering for en provision. Ifølge Retten kunne Sepco betragtes som en intern salgsafdeling i de tidligere Interpipe-selskaber, således at institutionerne ikke skulle have anvendt nogen justering på Sepcos priser. I øvrigt frifandt Retten Rådet.

7 Ved dom af 16. februar 2012, Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP (C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78), forkastede Domstolen de appeller, som Rådet og Kommissionen havde iværksat af den første Interpipe-dom.

8 Rådet efterlevede den første Interpipe-dom med vedtagelsen af gennemførelsesforordning (EU) nr. 540/2012 af 21. juni 2012 om ændring af forordning nr. 954/2006 (EUT 2012, L 165, s. 1). I henhold til 11.-14. betragtning til denne gennemførelsesforordning blev dumpingmargenen beregnet på ny uden justering af eksportprisen for en provision i henhold til artikel 2, stk. 10, litra i), i forordning nr. 1225/2009 [nu grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i)], som i mellemtiden havde erstattet forordning nr. 384/96 med senere ændringer, i de tilfælde, hvor salget blev foretaget via det forretningsmæssigt forbundne handelsselskab Sepco. Den dumpingmargen, der skulle anvendes på sagsøgerne, blev fastsat til 17,7%.

9 De antidumpingforanstaltninger, der var fastsat i forordning nr. 954/2006, således som ændret ved gennemførelsesforordning nr. 540/2012, blev opretholdt i en periode på yderligere fem år i medfør af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 585/2012 af 26. juni 2012 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller stål med oprindelse i Rusland og Ukraine efter en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1225/2009, og om afslutning af udløbsundersøgelsesproceduren vedrørende importen af visse sømløse rør af jern eller stål med oprindelse i Kroatien (EUT 2012, L 174, s. 5). Rådet fandt, at sagsøgerne fortsat samarbejdede med to forretningsmæssigt tilknyttede forhandlere i Ukraine og Schweiz (jf. præmis 4), nu LLC Interpipe Ukraine (herefter »IPU«) og Interpipe Europe SA (herefter »IPE«). Den dumpingmargen, der skulle anvendes på sagsøgerne, blev fortsat fastsat til 17,7%.

10 Efter gennemførelsen af en interimsundersøgelse, som sagsøgerne havde anmodet om på grundlag af artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 1225/2009 (nu grundforordningens artikel 11, stk. 3) (herefter »den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2012«), vedtog Rådet gennemførelsesforordning (EU) nr. 795/2012 af 28. august 2012 om ændring af gennemførelsesforordning nr. 585/2012 (EUT 2012, L 238, s. 1), i henhold til hvilken den antidumpingtold, der skulle anvendes på dem, blev nedsat til 13,8%.

11 Den 4. juli 2017 offentliggjorde Kommissionen i *Den Europæiske Unions Tidende* meddelelse om indledning af en udløbsundersøgelse af antidumpingforanstaltningerne vedrørende importen af visse sømløse rør af jern eller stål med oprindelse i Rusland og Ukraine (EUT 2017, C 214, s. 9). Den i denne meddelelse omhandlede genoptagne undersøgelse (herefter »den endelige genoptagne undersøgelse, der blev afsluttet i 2018«) var baseret på grundforordningens artikel 11, stk. 2.

12 Den 7. maj 2018 offentliggjorde Kommissionen ligeledes i *Den Europæiske Unions Tidende* meddelelse om indledning af en delvis interimsundersøgelse af antidumpingforanstaltningerne vedrørende importen af visse sømløse rør med oprindelse i bl.a. Ukraine (EUT 2018, C 159, s. 18). Den i denne meddelelse omhandlede genoptagne undersøgelse (herefter »den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2019«), der blev gennemført på anmodning fra sagsøgerne på grundlag af grundforordningens artikel 11, stk. 3, var begrænset til den dumping, som de var blevet foreholdt.

13 Den 13. juli 2018 sendte Kommissionen inden for rammerne af den endelige genoptagne undersøgelse, der blev afsluttet i 2018, og i overensstemmelse med grundforordningens artikel 20 sagsøgerne et fremlæggelsesdokument, hvormed den oplyste dem om, at den med henblik på beregningen af deres salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger (herefter »SAG-omkostningerne«), der var nødvendige for beregningen af den normale værdi, i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 3 og 4, overvejede at tage hensyn ikke blot til SAG-omkostningerne vedrørende det salg af den berørte vare, som sagsøgerne foretog til uafhængige købere i Ukraine enten direkte eller via IPU, men også SAG-omkostningerne med undtagelse af transportomkostninger vedrørende det salg af den nævnte vare, som sagsøgerne foretog til IPU med henblik på sidstnævntes videresalg til uafhængige købere i Ukraine.

14 Kommissionen har desuden anført, at sagsøgerne nu eksporterede deres varer til Unionen ikke blot som før via IPE, men også via et andet forretningsmæssigt tilknyttet selskab, Interpipe Central Trade GmbH (herefter »IPCT«), i Tyskland, der skulle betragtes som en importør. I overensstemmelse med den første Interpipe-dom har Kommissionen ikke overvejet at anvende en justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), af de priser, som uafhængige købere betaler, mens den har tilkendegivet, at den agter at indføre en justering i henhold til denne forordnings artikel 2, stk. 9, for varer, som IPCT sælger i Unionen.

15 Sagsøgerne har i deres bemærkninger af 30. juli 2018 til fremlæggelsesdokumentet af 13. juli 2018 bestridt Kommissionens beregninger af SAG-omkostningerne, idet de har gjort gældende, at den påtænkte metode, i strid med grundforordningens artikel 11, stk. 9, adskilte sig fra den tidligere anvendte metode. Denne angiveligt nye metode øgede SAG-omkostningerne kunstigt og dermed også dumpingmargenen.

16 Efter den endelige genoptagne undersøgelse, der blev afsluttet i 2018, vedtog Kommissionen gennemførelsesforordning (EU) 2018/1469 af 1. oktober 2018 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller stål med oprindelse i Rusland og Ukraine efter en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2016/1036 (EUT 2018, L 246, s. 20). De pågældende antidumpingforanstaltninger blev således opretholdt.

17 I 82. og 83. betragtning til gennemførelsesforordning 2018/1469 påpegede Kommissionen, at den efter at have analyseret samtlige elementer accepterede sagsøgernes påstand vedrørende beregning af SAG-omkostningerne mellem forretningsmæssigt forbundne selskaber.

18 I 86. og 87. betragtning til gennemførelsesforordning 2018/1469 præciserede Kommissionen, at i de tilfælde, hvor den eksporterende producent eksporterede den pågældende vare til uafhængige kunder i Unionen gennem IPE, der fungerede som forhandler, blev eksportprisen fastsat på grundlag af de priser, der faktisk blev betalt eller skulle betales ved eksportsalg til Unionen, jf. grundforordningens artikel 2, stk. 8. I de tilfælde, hvor de eksporterende producenter eksporterede den pågældende vare til Unionen gennem IPCT, der fungerede som importør, blev eksportprisen derimod beregnet på grundlag af den importerede vares pris ved første videresalg til uafhængige kunder i Unionen, jf. grundforordningens artikel 2, stk. 9, med de justeringer af eksportprisen, der var tilladt i henhold til denne bestemmelse.

19 Den dumpingmargen, der skulle anvendes på sagsøgerne, blev fortsat fastsat til 13,8%.

20 Den 21. maj 2019 sendte Kommissionen inden for rammerne af interimsundersøgelsen, der blev afsluttet i 2019, sagsøgerne et fremlæggelsesdokument (herefter »fremlæggelsesdokumentet af 2019«) i overensstemmelse med grundforordningens artikel 20. Med dette dokument informerede Kommissionen dem for det første om, at der ved beregningen af SAG-omkostningerne var blevet tilføjet de omkostninger, de havde afholdt i forbindelse med deres salg til IPU. For det andet anførte Kommissionen, at IPE og IPCT efter dens opfattelse fungerede som to kanaler, der gjorde det muligt at eksportere de samme produkter til Unionen. På grundlag af dette element, den koordineringsrolle, som IPU spillede mellem på den ene side sagsøgerne og på den anden side IPE og IPCT, de særlige kendetegn ved de kontrakter, der er indgået mellem IPU og de to sidstnævnte selskaber, og fraværet i IPE's vedtægter af en eksklusivitetsforpligtelse med hensyn til valg af leverandører af de varer, der sælges, konkluderede Kommissionen, at IPE ikke længere kunne anses for at være en intern afdeling for salg til eksport i den koncern, som sagsøgerne tilhørte (herefter »Interpipe-koncernen«), og at der ved beregningen af eksportprisen skulle anvendes en justering, i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), af den pris, som uafhængige kunder i Unionen betalte til IPE.

21 Sagsøgerne bestred navnlig i deres bemærkninger af 4. juni 2019 til fremlæggelsesdokumentet af 2019 for det første Kommissionens beregninger af SAG-omkostningerne, idet de gjorde gældende, at denne metode svarerede til den metode, der allerede var blevet foreslået, og som i sidste ende var blevet forkastet i forbindelse med den endelige genoptagne undersøgelse, der blev afsluttet i 2018. For det andet hævdede de, at anvendelsen af en justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), af de priser, som uafhængige kunder betalte til IPE, udgjorde en tilsidesættelse af de principper, der følger af den første Interpipe-dom (jf. præmis 6). De understregede, at de faktiske omstændigheder ikke havde ændret sig til trods for oprettelsen af IPCT.

22 Den 27. juni 2019 sendte Kommissionen sagsøgerne et supplerende fremlæggelsesdokument, hvoraf det fremgik, at den havde accepteret flere af de argumenter, der var blevet fremført i deres bemærkninger af 4. juni 2019, ud over dem, der er nævnt i præmis 21 ovenfor. Kommissionen tilføjede, at disse sidstnævnte argumenter var blevet analyseret, men at de ville blive behandlet i den gennemførelsesforordning, der ville blive offentliggjort den 6. august 2019 eller derefter. Den antidumpingtold, som Kommissionen fastsatte i dette supplerende fremlæggelsesdokument, var 8,1%.

23 Den 1. august 2019 vedtog Kommissionen efter den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2019, gennemførelsesforordning (EU) 2019/1295 om ændring af gennemførelsesforordning 2018/1469 (EUT 2019, L 204, s. 22) (herefter »den anfægtede forordning«), i hvilken den antidumpingtold, der fandt anvendelse på sagsøgerne, blev fastsat til 8,1%.

24 I 32., 33. og 39.-42. betragtning til den anfægtede forordning forkastede Kommissionen de i præmis 21 ovenfor nævnte argumenter fremført af sagsøgerne. Den præciserede, at grundene til, at de var blevet forkastet, henset til den fortrolige karakter af forretningsoplysningerne vedrørende beskrivelsen og analysen af disse argumenter, var nærmere beskrevet i en særskilt skrivelse, som den havde sendt til sagsøgerne den 2. august 2019 (herefter »skrivelsen af 2. august 2019«).

Retsforhandlinger og parternes påstande

25 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 22. oktober 2019 har sagsøgerne anlagt nærværende sag.

26 De skriftlige forhandlinger er blevet afsluttet den 15. april 2020.

27 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 26. april 2020 har sagsøgerne fremsat en anmodning om afholdelse af et retsmøde på grundlag af procesreglementets artikel 106, stk. 2.

28 Efter forslag fra den refererende dommer har Retten (Syvende Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 89 i Rettens procesreglement fik parterne forelagt spørgsmål til skriftlig besvarelse forud for retsmødet, og Kommissionen blev anmodet om at fremlægge dokumenter. Parterne har imødekommet disse foranstaltninger inden for den fastsatte frist.

29 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 17. december 2020.

30 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede forordning annulleres.

– Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

31 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgerne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

32 Sagsøgerne har gjort fire anbringender gældende til støtte for søgsmålet.

33 Det første anbringende vedrører det ulovlige i ved beregningen af den normale værdi at medtage SAG-omkostningerne i tilknytning til sagsøgernes salg til IPU. Dermed tilsidesatte Kommissionen grundforordningens artikel 2, stk. 3, første afsnit, artikel 2, stk. 4, første afsnit, artikel 2, stk. 6, første punktum, og artikel 2.2.2, første punktum, i aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 (GATT) (EFT 1994, L 336, s. 103, herefter »WTO-antidumpingaftalen«), der findes i bilag 1 A til overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO) (EFT 1994, L 336, s. 3).

34 Det andet anbringende vedrører et åbenbart urigtigt skøn ved anvendelsen på eksportprisen af et beløb svarende til SAG-omkostningerne til fordel for en agent, der arbejder på grundlag af provisioner. Kommissionen burde ikke have fratrukket et beløb svarende til SAG-omkostningerne til fordel for IPE i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, første til fjerde punktum, og artikel 2, stk. 10, litra i), fra sagsøgernes eksportpris.

35 Det tredje anbringende vedrører en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 9, for så vidt som Kommissionen havde anvendt en anden metode til fastsættelse af normalværdien og sagsøgernes eksportpris i forhold til den metode, som den tidligere havde anvendt.

36 I hvert af disse tre anbringender har sagsøgerne gjort en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 9, stk. 4, andet afsnit, og WTO-antidumpingaftalens artikel 9.3 gældende, for så vidt som den indførte antidumpingtold på grund af tilsidesættelserne og det åbenbart urigtige skøn oversteg dumpingbeløbet.

37 Det fjerde anbringende vedrører tilsidesættelse af retten til et forsvar.

Det første anbringende om det ulovlige i ved beregningen af den normale værdi at medtage SAG-omkostningerne i tilknytning til sagsøgernes salg til IPU

38 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen, for så vidt som den ved beregningen af den normale værdi medtog SAG-omkostningerne i tilknytning til deres salg til IPU, har tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 3, første afsnit, artikel 2, stk. 4, første afsnit, og artikel 2, stk. 6, første punktum, sin egen beslutningspraksis og WTO-antidumpingaftalens artikel 2.2.2, første punktum, således som den er blevet fortolket af WTO's tvistbilæggelsesorganer. Sagsøgerne har desuden hævdet, at de i realiteten ikke har afholdt de omtvistede SAG-omkostninger.

39 Indledningsvis har sagsøgerne fremhævet, at deres salg af den pågældende vare på det ukrainske hjemmemarked altid er sket i form enten af direkte salg, som de selv har foretaget til de uafhængige nationale kunder (herefter »direkte salg«), eller indirekte salg, idet de solgte denne vare til IPU, som videresolgte den til uafhængige nationale kunder (herefter »indirekte salg«).

40 Med dette anbringende har sagsøgerne først gjort gældende, at Kommissionen i forbindelse med den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2019, der førte til vedtagelsen af den anfægtede forordning, i de beregninger, som den gennemførte med henblik på at fastlægge den normale værdi, for så vidt angår SAG-omkostningerne ikke som tidligere udelukkende baserede sig på deres SAG-omkostninger i tilknytning til det direkte salg af den pågældende vare og på IPU's SAG-omkostninger i forbindelse med indirekte salg af denne vare. Den tilføjede med urette de SAG-omkostninger, som sagsøgerne havde afholdt i forbindelse med deres salg af varen til IPU (herefter »de anfægtede SAG-omkostninger«), som denne videresolgte til uafhængige kunder på det ukrainske hjemmemarked. Medtagelsen af de anfægtede SAG-omkostninger, der ikke indgår i de beregninger, som Kommissionen foretog i forbindelse med interimsundersøgelsen, der blev afsluttet i 2012, og som i sidste ende blev taget ud af beregningerne inden for rammerne af den endelige genoptagne undersøgelse, der blev afsluttet i 2018 (jf. præmis 11, 13 og 17), øgede ifølge sagsøgerne dumpingmargenen kunstigt.

41 Dernæst har sagsøgerne fremhævet, at det fremgår af grundforordningens artikel 2, stk. 1, første afsnit, at »[d]en normale værdi fastsættes normalt på grundlag af de priser, der er betalt eller skal betales i normal handel af uafhængige kunder i eksportlandet«, og at det fremgår af nævnte forordnings artikel 2, stk. 1, tredje afsnit, at transaktioner mellem parter, som synes at være

forretningsmæssigt forbundne, i princippet ikke kan anses for at finde sted i normal handel. I den foreliggende sag har Kommissionen med føje anvendt dette princip, men den har med urette undladt at drage den konsekvens heraf, at SAG-omkostninger vedrørende salg mellem sådanne parter heller ikke kan anses for at finde sted i normal handel. Sagsøgerne har fremhævet, at det fremgår af grundforordningens artikel 2, stk. 6, første punktum, at SAG-omkostningerne fastsættes på grundlag af oplysninger om salg i normal handel. Det samme princip fremgår af artikel 2.2.2, første punktum, i WTO-antidumpingaftalen.

42 Til slut har sagsøgerne hævdet, at tillæg af de anfægtede SAG-omkostninger har øget den normale værdi og dermed dumpingmargenen kunstigt, således som det fremgår af følgende to elementer.

43 For det første har sagsøgerne fremhævet, at det fremgår af grundforordningens artikel 2, stk. 4, første og tredje afsnit, og af Kommissionens praksis, at salg af den pågældende vare på eksportlandets hjemmemarked til uafhængige kunder skal finde sted i normal handel, hvis de skal kunne indgå i fastsættelsen af den normale værdi. Den test, der kræves med henblik på bestemmelse af, om der er tale om salg i normal handel (herefter »test af, om der er tale om salg i normal handel«), indebærer i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 4, en sammenligning mellem produktionsomkostningerne pr. enhed med et beløb til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger og den faktiske salgspris for hver varetype. Sagsøgerne har tilføjet, at grundforordningen, særlig artikel 2, stk. 4, ikke indeholder nogen bestemmelser om, at alle omkostningerne skal medtages, herunder omkostningerne i forbindelse med salg mellem forbundne selskaber, herunder de SAG-omkostninger, der anvendes i forbindelse med testen af, om der er tale om salg i normal handel.

44 For de varetyper, hvor over 80% af salget på eksportlandets hjemmemarked udgøres af fortjenstgivende salg i den forstand, at de sælges til priser, der ligger over enhedsprisen (herefter »fortjenstgivende salg«), og for hvilke den vejede gennemsnitspris svarer til eller ligger over de vejede gennemsnitlige enhedsomkostninger, fastsættes den normale værdi på grundlag af det samlede salg, uanset om der er tale om fortjenstgivende salg eller ej.

45 Når omfanget af fortjenstgivende salg af en varetype på det pågældende marked ligger på 80% eller derunder af det samlede salg af denne varetype, eller når den vejede gennemsnitspris for denne varetype ligger under produktionsomkostningerne pr. enhed, fastsættes den normale værdi udelukkende på grundlag af det fortjenstgivende salg.

46 Sagsøgerne har påpeget, at det har betydning for beregningen af den normale værdi for en varetype, om der tages hensyn til det samlede salg af denne varetype (jf. præmis 44) eller kun til det fortjenstgivende salg af denne varetype (jf. præmis 45), for så vidt som den normale værdi bliver højere i det andet tilfælde. Dumpingmargenen øges således også.

47 Sagsøgerne har anført, at den omstændighed, at de anfægtede SAG-omkostninger i den foreliggende sag indgår i fastsættelsen af den normale værdi, har bevirket, at de samlede omkostninger er steget, og dermed, at det fortjenstgivende salgs procentdel er faldet. For et større antal varetyper, der sælges på det ukrainske hjemmemarked, er det fortjenstgivende salg ikke nået op på 80%, således at kun det fortjenstgivende salg tages i betragtning, og den normale værdi bliver derfor højere.

48 For det andet fremgår det ifølge sagsøgerne af grundforordningens artikel 2, stk. 3, første afsnit, at den normale værdi fastsættes på grundlag af produktionsomkostningerne plus et rimeligt beløb til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger samt

fortjeneste, når producenten ikke sælger visse varetyper på hjemmemarkedet til uafhængige kunder, men eksporterer dem til Unionen. Dette rimelige beløb beregnes på grundlag af salget af andre typer af den pågældende vare, der finder sted i normal handel. Tilføjelsen af de anfægtede SAG-omkostninger har også bevirket, at den fastsatte normale værdi for de varetyper, der ikke sælges på hjemmemarkedet, er steget.

49 Sagsøgerne har af alle de ovenstående argumenter udledt, at Kommissionen ved at tage hensyn til de anfægtede SAG-omkostninger har tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 3, første afsnit, artikel 2, stk. 4, første afsnit, og artikel 2, stk. 6, første punktum.

50 Kommissionen har bestridt, at der er grundlag for sagsøgernes argumenter, og for så vidt angår argumenterne om tilsidesættelse af dens beslutningspraksis og de erfaringer, der kan drages af de afgørelser, som WTO's tvistbilæggelsesorgan har truffet, har den ligeledes bestridt formaliteten, eftersom de ikke er blevet fremsat i overensstemmelse med punkt 115 i de praktiske gennemførelsesbestemmelser til Rettens procesreglement, for så vidt som de ikke svarer til overskrifterne til de anbringender, der er fremsat i stævningen.

51 I sidstnævnte henseende skal det påpeges, at en manglende overholdelse af de redaktionelle anbefalinger i de praktiske gennemførelsesbestemmelser til Rettens procesreglement kun kan resultere i afvisning af hele eller en del af et søgsmål af formelle grunde, såfremt søgsmålet ikke er i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 76, litra d). Som der imidlertid vil blive redegjort for i det følgende, fremgår det af stævningen, hvori det første anbringende består, og de klagepunkter, der er fremført til støtte for det, er tilstrækkeligt klare og præcise (jf. i denne retning dom af 25.3.2015, Belgien mod Kommissionen, T-538/11, EU:T:2015:188, præmis 131 og den deri nævnte retspraksis).

52 Kommissionens formalitetsindsigelser er således ugrundede.

53 Hvad angår realiteten skal dette anbringende undersøges, efter at der er blevet redegjort for de vigtigste bestemmelser, der finder anvendelse, og den retspraksis, hvori de fortolkes.

54 Det fremgår af grundforordningens artikel 1, stk. 2, at »[e]n vare anses for at være en dumpingvare, hvis dens eksportpris ved salg til Unionen er lavere end den sammenlignelige pris for samme vare i normal handel, som er konstateret i eksportlandet«. I nævnte forordnings artikel 2, stk. 12, første punktum, præciseres det, at »[v]ed dumpingmargen forstås det beløb, hvormed den normale værdi overstiger eksportprisen«.

55 Det følger heraf, at fastsættelsen af den normale værdi udgør et væsentligt forhold, som skal gøre det muligt at fastlægge, om der foreligger en dumping (dom af 1.10.2014, Rådet mod Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, præmis 20; jf. også i denne retning dom af 4.2.2016, C & J Clark International og Puma, C-659/13 og C-34/14, EU:C:2016:74, præmis 105).

56 Den væsentligste metode til bestemmelse af en vares normale værdi fremgår af grundforordningens artikel 2, stk. 1, første afsnit (dom af 11.7.2017, Viraj Profiles mod Rådet, T-67/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:481, præmis 110), hvoraf det fremgår, at »[d]en normale værdi fastsættes normalt på grundlag af de priser, der er betalt eller skal betales i normal handel af uafhængige kunder i eksportlandet«.

57 Som Domstolen har anført, fremgår det af såvel ordlyden som opbygningen af grundforordningens artikel 2, stk. 1, første afsnit, at det ved fastsættelsen af den normale værdi er den pris, der faktisk er betalt eller skal betales i normal handel, der i princippet fortrinsvis skal tages i betragtning ved fastsættelsen af den normale værdi. I henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 3, første afsnit, kan dette princip kun fraviges, såfremt samme vare ikke sælges i »normal handel«, såfremt dette salg er utilstrækkeligt, eller såfremt et sådant salg ikke muliggør en passende sammenligning. Disse fravigelser fra den metode, hvorefter den normale værdi skal fastlægges på grundlag af de faktiske priser, er udtømmende (jf. dom af 1.10.2014, Rådet mod Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, præmis 20 og 21 og den deri nævnte retspraksis).

58 Domstolen har ligeledes præciseret, at formålet med begrebet »normal handel« var at sikre, at en vares normale værdi i videst mulige omfang svarer til den normale pris for en tilsvarende vare på eksportørens hjemmemarked. Såfremt et salg finder sted på vilkår og betingelser, der ikke er i overensstemmelse med den handelspraksis, der gælder for salg af de samme varer på dette marked på det tidspunkt, der er relevant for konstateringen af, om der foreligger antidumping, udgør salget ikke et passende grundlag for at fastlægge den normale værdi for samme vare på det nævnte marked (dom af 1.10.2014, Rådet mod Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, præmis 28).

59 Begrebet »normal handel« er ikke defineret i grundforordningen. Grundforordningens artikel 2 omhandler imidlertid udtrykkeligt to tilfælde af salg, som under visse forhold ikke kan udgøre normal handel. For det første præciserer grundforordningens artikel 2, stk. 1, tredje afsnit, at transaktioner mellem parter, som synes at være forretningsmæssigt forbundne eller at have en indbyrdes kompensationsaftale, kun kan anses for at finde sted i normal handel, og priserne for de pågældende transaktioner kan kun anvendes til fastsættelse af den normale værdi, hvis det undtagelsesvis fastslås, at de ikke er påvirket af dette afhængighedsforhold (jf. dom af 1.10.2014, Rådet mod Aluminat, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, præmis 22 og 23 og den deri nævnte retspraksis). For det andet følger det af nævnte forordnings artikel 2, stk. 4, første afsnit, at salg af samme vare på eksportlandets hjemmemarked eller eksportsalg til et tredjeland til priser, der er lavere end produktionsomkostningerne, kun kan anses for ikke at have fundet sted i normal handel, hvis det fastslås, at disse salg har fundet sted i en længere periode i betydelige mængder og til priser, som ikke giver dækning for alle omkostninger inden for en rimelig periode (jf. dom af 1.10.2014, Rådet mod Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, præmis 24). I forordningens artikel 2, stk. 4, tredje afsnit, præciseres det, at en »længere periode« normalt bør være et år, men under ingen omstændigheder må være kortere end seks måneder, og salg til priser, der er lavere end enhedsomkostningerne, anses for at finde sted i betydelige mængder inden for en sådan periode, når det fastslås, at den vejede gennemsnitlige salgspris er lavere end de vejede gennemsnitlige enhedsomkostninger, eller at de solgte mængder til priser, der er lavere end enhedsomkostningerne, udgør mindst 20% af det salg, der anvendes som grundlag for fastsættelse af den normale værdi.

60 Ifølge Domstolen sigter begrebet »normal handel« til selve arten af den pågældende afsætning (jf. dom af 1.10.2014, Rådet mod Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis).

Den anfægtede forordnings bestemmelser om den normale værdi

61 I den foreliggende sag fastsatte Kommissionen, som det fremgår af 25.-31. betragtning til den anfægtede forordning, den normale værdi på følgende måde.

62 For det første undersøgte Kommissionen i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 2, dels om sagsøgernes samlede hjemmemarkedssalg, dvs. i Ukraine, af samme vare til uafhængige kunder var repræsentativt, sammenlignet med det samlede eksportsalg til Unionen, dvs. om den samlede mængde af et sådant salg udgjorde mindst 5% af det samlede eksportsalg af den undersøgte vare til Unionen. Den fastslog, at det var tilfældet (25. betragtning).

63 Dels undersøgte Kommissionen, om sagsøgernes salg på hjemmemarkedet af en varetype, der er identisk eller sammenlignelig med den varetype, der blev solgt med henblik på eksport til Unionen, var repræsentativt, dvs. om det samlede hjemmemarkedssalg af hver enkelt varetype udgjorde mindst 5% af den samlede eksportsalgsmængde af den identiske eller sammenlignelige varetype til Unionen. Den fastslog, at hjemmemarkedssalget af hver enkelt varetype i vid udstrækning var repræsentativt i undersøgelsesperioden (26. betragtning).

64 For det andet anvendte Kommissionen på de varetyper, der blev solgt i Ukraine i repræsentative mængder (herefter »varetyper solgt i Ukraine«), en test af, om der er tale om salg i normal handel (jf. præmis 43). Med henblik herpå beregnede den andelen af fortjenstgivende salg til uafhængige kunder på hjemmemarkedet i løbet af undersøgelsesperioden (27. betragtning).

65 For hver varetype solgt i Ukraine, hvor prisen på mere end 80% af salget (i mængde) på hjemmemarkedet af varetypen lå over produktionsomkostningerne, og den vejede gennemsnitlige salgspris på denne type var lig med eller lå over enhedsproduktionsomkostningerne, blev den normale værdi pr. varetype beregnet som et vejet gennemsnit af de faktiske priser på hjemmemarkedet for det samlede salg af den pågældende varetype, uanset om salget var fortjenstgivende eller ej (28. betragtning).

66 I de tilfælde, hvor mængden af fortjenstgivende salg af en varetype udgjorde højst 80% af den samlede salgsmængde for denne varetype i Ukraine, eller hvor den vejede gennemsnitspris for denne varetype lå under enhedsproduktionsomkostningerne, blev den normale værdi baseret på den faktiske hjemmemarkedspris, der blev beregnet som en vejet gennemsnitspris af de fortjenstgivende hjemmemarkedssalg alene for denne varetype i undersøgelsesperioden (29. betragtning).

67 Analysen af hjemmemarkedssalget viste, at 35%-55% af alle hjemmemarkedssalg i Ukraine af varetypen var fortjenstgivende, og at den vejede gennemsnitlige salgspris var højere end produktionsomkostningerne. Den normale værdi beregnes derfor kun som et vejet gennemsnit af det fortjenstgivende salg (30. betragtning).

68 For det tredje hvad angår varetyper, for hvilke salget i Ukraine udgjorde mindre end 5% af eksportsalget til Unionen, eller varetyper, som slet ikke blev solgt på hjemmemarkedet (herefter »de varetyper, der ikke sælges i Ukraine«), beregnede Kommissionen den normale værdi i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 3, på grundlag af produktionsomkostningerne for hver enkelt varetype plus et beløb for salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger samt fortjeneste (31. betragtning).

Anvendelsesområdet for grundforordningens artikel 2, stk. 3, 4 og 6

69 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen ved beregningen af den normale værdi med urette har taget hensyn til de anfægtede SAG-omkostninger ved at øge den normale værdi både i forbindelse med testen af, om der er tale om salg i normal handel, for alle de varetyper, der sælges i Ukraine, og ved fastsættelsen af den normale værdi i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 3, for de varetyper, der ikke sælges i Ukraine (jf. præmis 43-48).

70 Med henblik på at tage stilling til disse klagepunkter er det vigtigt at afgøre, om Kommissionen med føje kunne medtage de anfægtede SAG-omkostninger i beregningen af den normale værdi i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 3 og 4.

71 Som det fremgår af præmis 57-60 ovenfor, er det grundlæggende princip for fastsættelsen af den normale værdi princippet om, at denne skal baseres på elementer i tilknytning til normal handel.

72 Det fremgår af grundforordningens artikel 2, stk. 1, tredje afsnit, at salgspriserne mellem forretningsmæssigt forbundne parter kun i undtagelsestilfælde kan anvendes i forbindelse med fastsættelse af den normale værdi (jf. præmis 59).

73 Kommissionen har hævdet, at denne udelukkelse vedrører et andet spørgsmål end spørgsmålet, om SAG-omkostningerne i den foreliggende sag i tilknytning til salg mellem forretningsmæssigt forbundne parter såsom sagsøgerne og IPU kan tages i betragtning med henblik på fastsættelsen af den normale værdi i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 3 og 4.

74 Det skal fremhæves, at Kommissionen ifølge retspraksis tager hensyn til produktionsomkostninger forstået som fremstillingsomkostningerne i forbindelse med den pågældende vare og SAG-omkostningerne, dels i forbindelse med testen af, om der er tale om salg i normal handel, som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 4, med henblik på at evaluere, om salget på hjemmemarkedet er fortjenstgivende og således kan anses for at have fundet sted i normal handel, dels i forbindelse med fastsættelsen af den normale værdi i henhold til nævnte forordnings artikel 2, stk. 3, når salget på hjemmemarkedet ikke har kunnet tages i betragtning (jf. i denne retning dom af 11.7.2017, Viraj Profiles mod Rådet, T-67/14, ikke trykt i Sml. EU:T:2017:481, præmis 163). Det fremgår også af retspraksis, at de relevante omkostninger i begge tilfælde skal være de samme, således at der undgås en ubegrundet forskelsbehandling af producenter og eksportører, alt efter om de samtidig har en afsætning på deres hjemmemarked eller udelukkende afsætter deres produktion i udlandet (jf. i denne retning dom af 5.10.1988, Brother Industries mod Rådet, 250/85, EU:C:1988:464, præmis 19).

75 Det følger heraf, at Kommissionen i den foreliggende sag bør anvende de samme SAG-omkostninger både i forbindelse med testen af, om der er tale om salg i normal handel, på varer, der sælges i Ukraine, og ved fastsættelsen af den normale værdi for de varetyper, der ikke sælges i Ukraine. Denne konstatering, der er i overensstemmelse med den retspraksis, der er gengivet i præmis 74 ovenfor, er i øvrigt blevet bekræftet af parterne i retsmødet.

76 Metoden til vurdering af SAG-omkostningerne er præciseret i grundforordningens artikel 2, stk. 6, første punktum, hvoraf det fremgår, at »[b]eløbene til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger samt fortjeneste fastsættes på grundlag af de faktiske omkostninger, der påløber i forbindelse med den af undersøgelsen omfattede eksportørs eller producents produktion og salg i normal handel af samme vare«.

77 Kommissionen har i sine skriftlige indlæg gjort gældende, at grundforordningens artikel 2, stk. 6, første punktum, kun finder anvendelse på fastsættelsen af den normale værdi i henhold til nævnte forordnings artikel 2, stk. 3, mens den ikke er relevant i forbindelse med testen af, om der er tale om salg i normal handel i artikel 2, stk. 4, heri.

78 Det skal imidlertid anføres, at grundforordningens artikel 2, stk. 6, første punktum, ikke indeholder nogen sondring mellem, om den pågældende normale værdi evalueres i henhold til nævnte forordnings artikel 2, stk. 3, eller en anden bestemmelse i denne forordning. Den deri fastsatte retlige ordning er ikke begrænset til situationer, der er omfattet af visse særlige bestemmelser i nævnte forordning. Følgelig er grundforordningens artikel 2, stk. 6, første punktum, ikke til hinder for, at forpligtelsen heri om, at der skal tages udgangspunkt i de oplysninger, der indsamles i forbindelse med salg i normal handel, anvendes generelt, hver gang der i denne artikel henvises til SAG-omkostningerne. Eftersom det er ubestridt, at de SAG-omkostninger, der anvendes til fastsættelsen af den normale værdi i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 3, som Kommissionen har erkendt i retsmødet (jf. præmis 75), er de samme som dem, der anvendes i forbindelse med testen af, om der er tale om salg i normal handel i henhold til nævnte forordnings artikel 2, stk. 4, skal disse omkostninger overholde nævnte forordnings artikel 2, stk. 6, første punktum, og skal således baseres på oplysninger om salg i normal handel.

79 Det skal kontrolleres, om Kommissionen anvendte sådanne oplysninger, da den anvendte testen af, om der er tale om salg i normal handel, i den foreliggende sag.

80 I denne henseende skal fremhæves de varetyper, som Interpipe solgte i Ukraine ved såvel direkte som indirekte salg via IPU (jf. præmis 39). I grundforordningens artikel 2, stk. 6, første punktum, henvises der imidlertid ikke specifikt til hypotesen om transaktioner såsom indirekte salg, der forløber i to etaper, hvoraf den første foregår internt i den enkelte økonomiske enhed, som denne koncern udgør.

81 Som begrundelse for, at der ved beregningen af den normale værdi tages hensyn til SAG-omkostninger, der afholdes i forbindelse med sagsøgernes salg til IPU, som ubestridt er forretningsmæssigt forbundet med sagsøgerne, har Kommissionen i det væsentlige gjort gældende, at den normale værdi af den vare, der sælges til den første uafhængige køber, beregnes under hensyntagen til alle omkostningerne i tilknytning til fremstilling og salg af varen, uanset om disse omkostninger afholdes af fabrikanten eller af den forretningsmæssigt forbundne partner inden for koncernen.

82 I denne henseende skal der redegøres for betydningen af begrebet enkelt økonomisk enhed i EU-retten og konsekvenserne heraf for beregningen af den normale værdi, når der er tale om transaktioner som det indirekte salg, der er tale om i den foreliggende sag.

Begrebet enkelt økonomisk enhed og konsekvenserne heraf

83 Begrebet enkelt økonomisk enhed er blevet udviklet med henblik på fastsættelse af den normale værdi efter grundforordningens artikel 2, stk. 1, og tilsvarende bestemmelser, der er gået forud herfor. Dette begreb er baseret på behovet for at tage hensyn til den økonomiske virkelighed inden for en koncern (dom af 16.2.2012, Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP, C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 55, og af 17.3.2015, RFA International mod Kommissionen, T-466/12, EU:T:2015:151, præmis 108 og 110).

84 Ifølge Domstolen er den omstændighed, at der inden for en gruppe af virksomheder bestående af selskaber, som er selvstændige juridiske personer, sker en arbejdsfordeling med hensyn til henholdsvis fremstilling og salg, ikke til hinder for, at der er tale om én enkelt økonomisk enhed, som på denne måde udøver en samlet erhvervsmæssig virksomhed, der i andre tilfælde udøves af en enhed, som samtidig er en enkelt juridisk person (jf. dom af 13.10.1993, Matsushita Electric Industrial mod Rådet, C-104/90, EU:C:1993:837, præmis 9 og den deri nævnte retspraksis).

85 For så vidt angår de priser, der skal tages i betragtning, når der er tale om salg, hvori der indgår flere selskaber inden for den samme koncern, inden den pågældende vare købes af en tredjepart, følger det af denne retspraksis, at når en producent overdrager de opgaver, der normalt varetages af en intern salgsafdeling, til et forhandlerselskab, som producenten har økonomisk kontrol over, er brugen af de priser, som den første uafhængige køber har betalt dette forhandlerselskab, berettiget med henblik på fastsættelsen af den normale værdi, eftersom disse priser kan anses for de priser, der opnås ved det første salg af varen i normal handel som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 1, første afsnit (jf. dom af 17.3.2015, RFA International mod Kommissionen, T-466/12, EU:T:2015:151, præmis 108; jf. også i denne retning dom af 5.10.1988, Brother Industries mod Rådet, 250/85, EU:C:1988:464, præmis 15, og af 10.3.1992, Canon mod Rådet, Sml., C-171/87, EU:C:1992:106, præmis 9 og 11). Det følger heraf, at de kompetente EU-institutioner i forbindelse med vedtagelsen af antidumpingtold skal basere sig på de priser, som den første uafhængige køber betaler til de tilknyttede salgsselskaber (dom af 10.3.1992, Matsushita Electric mod Rådet, C-175/87, EU:C:1992:109, præmis 16; jf. også i denne retning domme af 5.10.1988, TEC m.fl. mod Rådet, 260/85 og 106/86, EU:C:1988:465, præmis 30, og Silver Seiko m.fl. mod Rådet, 273/85 og 107/86, EU:C:1988:466, præmis 14).

86 Med henblik på at nå frem til denne konklusion om priserne har Domstolen udtalt sig om omkostningerne, idet den har anført, at samtlige omkostninger afholdt af handelsselskaber, der kontrolleres af producenten, og de omkostninger, der er afholdt af producenten, der medvirkede til salget af de pågældende varer på hjemmemarkedet, og som klart ville indgå i salgsprisen, hvis salget var blevet foretaget af producentens interne salgsafdeling, skal inddrages i den normale værdi (dom af 10.3.1992, Matsushita Electric mod Rådet, C-175/87, EU:C:1992:109, præmis 15).

87 Mere generelt skal alle de omkostninger, der uundgåeligt indgår i den pris, som den første uafhængige køber betaler, ifølge Domstolen tages i betragtning, når der er tale om indirekte salg såsom de salg, der er tale om i den foreliggende sag, for at undgå forskelsbehandling med hensyn til fastsættelse af den normale værdi, afhængigt af, om et salg foretages af en intern salgsafdeling hos producenten eller af en selvstændig juridisk person, men som producenten har økonomisk kontrol over (jf. i denne retning dom af 5.10.1988, TEC m.fl. mod Rådet, 260/85 og 106/86, EU:C:1988:465, præmis 29, og af 10.3.1992, Canon mod Rådet, C-171/87, EU:C:1992:106, præmis 13).

88 I henhold til ovenstående principper må det fastslås, at et indirekte salg i den foreliggende sag ikke kan opdeles i to dele med henblik på at betegne den anden del, der er foregået mellem IPU og en uafhængig køber, som en normal handel, mens den første del, der fandt sted mellem en af sagsøgerne og IPU, ikke tages i betragtning ved beregningen af den normale værdi med den begrundelse, at der ikke er tale om en sådan transaktion. Det følger heraf, at Kommissionen skal tage hensyn til det indirekte salg i sin helhed med henblik på denne evaluering.

89 I medfør af såvel grundforordningens artikel 2, stk. 1, tredje afsnit, som den i præmis 85 ovenfor nævnte retspraksis, er de eneste priser, der er relevante i forbindelse med beregningen af den normale værdi, for så vidt angår indirekte salg, de priser, som de uafhængige købere har betalt. Parterne er i øvrigt enige på dette punkt.

90 Hvad angår SAG-omkostningerne er det i henhold til de principper, der følger af præmis 86 og 87 ovenfor, og den konklusion, der kan drages heraf, således som den er formuleret i præmis 88 ovenfor, med urette, at sagsøgerne har bestridt den omstændighed, at Kommissionen valgte at basere sig på alle omkostningerne, herunder de anfægtede SAG-omkostninger, der var afholdt af Interpipe-koncernen i forbindelse med de to etaper, der udgør det indirekte salg.

91 Det skal tilføjes, at sammenlægningen af SAG-omkostningerne i tilknytning til de to etaper af et indirekte salg og hensyntagen udelukkende til den pris, der betales i den anden etape, i forbindelse med testen af, om der er tale om salg i normal handel, er i overensstemmelse med grundforordningens gældende bestemmelser og ovennævnte retspraksis og afspejler den økonomiske virkelighed. I den foreliggende sag kan det således antages, at de priser, som IPU anvender over for uafhængige købere i forbindelse med de varer, som det har købt af sagsøgerne, følger af nedenstående elementer. For det første omfatter de priser, som IPU har anvendt, de priser, som IPU selv har betalt til sagsøgerne, idet det præciseres, at disse priser skal afspejle produktionsomkostningerne, de SAG-omkostninger, som sagsøgerne har afholdt i forbindelse med salg af disse varer til IPU, og eventuelt en fortjeneste til disse. For det andet omfatter de SAG-omkostninger, som IPU har afholdt i forbindelse med salget af de samme varer til uafhængige kunder, eventuelt med tillæg af en fortjeneste. Med henblik på at godtgøre, om et indirekte salg er fortjenstgivende, skal Kommissionen kontrollere, om den pris, som IPU anvender, gør det muligt for denne at indtjene den pris, som denne har betalt til sagsøgerne, og SAG-omkostningerne. Eftersom den pris, som IPU har betalt sagsøgerne, som det netop er blevet fremhævet, omfatter navnlig dennes SAG-omkostninger, er Kommissionen forpligtet til at tage hensyn til disse omkostninger. Det skal anføres, at det derimod ikke kan antages, hvilket sagsøgerne heller ikke har hævdet, at de SAG-omkostninger, som IPU har afholdt i forbindelse med salget til de uafhængige kunder, omfatter de SAG-omkostninger, som sagsøgerne har afholdt under den første etape af de indirekte salg mellem dem og IPU. Såfremt Kommissionen ikke havde medtaget de anfægtede SAG-omkostninger i sin beregning, ville de således ikke være blevet taget i betragtning i forbindelse med indirekte salg, således at den normale værdi ville være blevet fastsat ved hjælp af en metode, der ikke afspejler den økonomiske virkelighed.

92 Henset til det ovenstående kan grundforordningens artikel 2, stk. 6, første punktum, ikke fortolkes således, at den er til hinder for, at Kommissionen i forbindelse med testen af, om der er tale om salg i normal handel, og ved fastsættelsen af den normale værdi i henhold til nævnte forordnings artikel 2, stk. 3, baserer sig på SAG-omkostninger, der omfatter de i den foreliggende sag anfægtede SAG-omkostninger.

93 Sagsøgernes klagepunkter om, at Kommissionen ved at tage hensyn til de anfægtede SAG-omkostninger ved beregningen af den normale værdi kunstigt har øget den normale værdi, bør derfor forkastes. Derfor skal de øvrige klagepunkter om WTO's tvistbilæggelsesorgans afgørelser, om SAG-omkostningernes teoretiske karakter og om tilsidesættelsen af Kommissionens praksis, der er fremsat til støtte for det første anbringende, undersøges.

Klagepunkterne om WTO's tvistbilæggelsesorgans afgørelser

94 Sagsøgerne har hævdet, at WTO-appelinstansen, hvis rapporter vedtages af WTO's tvistbilæggelsesorgan, når det har fortolket artikel 2.2.2, første punktum, i WTO-antidumpingaftalen, der svarer til grundforordningens artikel 2, stk. 6, første punktum, har præciseret, at man skal basere sig på de faktiske oplysninger om produktion og salg i normal handel, og at salg, der ikke foretages under disse vilkår, skal udelukkes fra beregningen af beløb svarende til SAG-omkostninger og fortjeneste.

95 Det skal fremhæves, at det fremgår af retspraksis, at WTO-aftalerne efter deres art og opbygning principielt ikke udgør regler, hvis overholdelse i EU-institutionernes retsakter er genstand for efterprøvelse ved EU's retsinstanser i henhold til artikel 263, stk. 1, TEUF. Såfremt EU har ønsket at opfylde en særlig inden for rammerne af WTO påtaget forpligtelse, eller såfremt den pågældende EU-retsakt udtrykkeligt henviser til specifikke bestemmelser i WTO-aftalerne, tilkommer det dog EU's retsinstanser at prøve den pågældende EU-retsakts lovlighed efter WTO-reglerne (jf. dom af 17.3.2015, RFA International mod Kommissionen, T-466/12, EU:T:2015:151, præmis 134 og den deri nævnte retspraksis; jf. også i denne retning dom af 15.11.2018, Baby Dan, C-592/17, EU:C:2018:913, præmis 66 og 67).

96 Det fremgår af tredje betragtning til grundforordningen, at for at sikre en korrekt og gennemsigtig anvendelse af reglerne i WTO-antidumpingaftalen bør ordlyden af denne aftale i videst muligt omfang afspejles i EU-retten.

97 Bestemmelserne i WTO-antidumpingaftalens artikel 2.2.2, første punktum, er i det væsentlige sammenfaldende med bestemmelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 6, første punktum. Det samme gælder dels bestemmelserne i samme aftales artikel 2.2 og 2.2.1, dels nævnte forordnings artikel 2, stk. 3 og 4.

98 Det følger heraf, at grundforordningens bestemmelser, for så vidt som de svarer til WTO-antidumpingaftalens bestemmelser, så vidt muligt skal fortolkes i lyset af de tilsvarende bestemmelser i nævnte aftale, således som de fortolkes af WTO's tvistbilæggelsesorgan (jf. i denne retning dom af 19.12.2013, Transnational Company »Kazchrome« og ENRC Marketing mod Rådet, C-10/12 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2013:865, præmis 54, af 18.10.2018, Rotho Blaas, C-207/17, EU:C:2018:840, præmis 46-48, og af 10.4.2019, Jindal Saw og Jindal Saw Italia mod Kommissionen, T-301/16, EU:T:2019:234, præmis 134).

99 WTO-appelinstansen fortolkede i sin rapport i tvisten »European Communities – Anti-Dumping Duties on Imports of Cotton-type Bed Linen from India«, som WTO's tvistbilæggelsesorgan vedtog den 12. marts 2001 (WT/DS 141/AB/R, punkt 82), WTO-antidumpingaftalens artikel 2.2.2 således:

»[D]er er tale om det første punktum i indledningen til artikel 2.2.2 »faktiske oplysninger om produktion og salg i normal handel«. Ophavsmændene til [WTO-]antidumpingaftalen har således klart angivet, at salg, der ikke finder sted i normal handel, skal udelukkes ved beregningen af beløb svarende til [SAG-]omkostningerne og fortjenesten, idet den metode, der er fastsat i indledningen til artikel 2.2.2, anvendes.«

100 Tilsvarende betragtninger fremgår af WTO-appelinstansens rapport vedrørende »China – Measures Imposing Anti-Dumping Duties on High-Performance Stainless Steel Seamless Tubes (»HP-SSST«) from EU«, som WTO's tvistbilæggelsesorgan vedtog den 28. oktober 2015

(WT/DS 460/AB/R, punkt 5.27), og af rapporten fra WTO-tvistbilæggelsespanelet i tvisten »United States – Anti-Dumping Measures on Certain Oil Country Tubular Goods from Korea«, som WTO's tvistbilæggelsesorgan vedtog den 18. januar 2018 (WT/DS 488/R, præmis 7.45).

101 I den foreliggende sag må det dog konstateres, at Kommissionens hensyntagen til de anfægtede SAG-omkostninger ikke er i strid med det princip, der følger af WTO's tvistbilæggelsesorgans afgørelser, i henhold til hvilket salg, der ikke foregår i normal handel, ikke indgår i beregningen af SAG-omkostningerne. Som anført i præmis 88 ovenfor udgør et indirekte salg i sin helhed i princippet salg i normal handel. Ovenstående afgørelser fra WTO's tvistbilæggelsesorgan vedrører ikke situationer såsom indirekte salg, som der er tale om i den foreliggende sag.

102 Når WTO's tvistbilæggelsesorgan ikke specifikt har udtalt sig om en situation som den, der følger af indirekte salg, kan Kommissionen ikke anses for at have tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 6, første punktum, sammenholdt med WTO-antidumpingaftalens artikel 2.2.2, fordi den har taget hensyn til de anfægtede SAG-omkostninger.

De anfægtede SAG-omkostningers teoretiske karakter

103 Sagsøgerne har gjort gældende, at de i realiteten ikke har afholdt de omtvistede SAG-omkostninger. De har præciseret, at de ikke sætter spørgsmålstegn ved princippet om, at salg mellem forretningsmæssigt forbundne parter medfører visse omkostninger, men de har hævdet, at de SAG-omkostninger, som de har nævnt i deres svar på Kommissionens spørgeskema, ikke er repræsentative for de reelle omkostninger, der er afholdt i forbindelse med disse transaktioner, og at SAG-omkostningerne derfor ikke burde medtages. De beløb, som sagsøgerne har opgivet i kolonnen i spørgeskemaet vedrørende omkostningerne i tilknytning til »forretningsmæssigt forbundne kunder«, er teoretiske og er kun blevet indsat for at overholde formatet af det spørgeskema, som Kommissionen har udarbejdet.

104 Det skal fremhæves, at det fremgår af grundforordningens artikel 2, stk. 5, første afsnit, at »[o]mkostningerne […] normalt [beregnes] på grundlag af optegnelser, der føres af den part, som er omfattet af undersøgelsen, forudsat at sådanne optegnelser er i overensstemmelse med almindeligt anerkendte bogføringsprincipper i det pågældende land, og det påvises, at oplysningerne på en rimelig måde afspejler de omkostninger, der er forbundet med produktion og salg af den pågældende vare«.

105 Desuden fremgår det af grundforordningens artikel 6, stk. 2, at Kommissionens tjenestegrene udarbejder et spørgeskema, som fremsendes til de berørte parter med henblik på at indhente de nødvendige oplysninger for antidumpingundersøgelsen, og at de nævnte parter er forpligtede til at forsyne disse tjenestegrene med oplysninger, der vil give denne institution grundlag for at gennemføre antidumpingundersøgelsen (dom af 14.12.2017, EBMA mod Giant (Kina), C-61/16 P, EU:C:2017:968, præmis 50 og 51).

106 Parternes svar på det spørgeskema, der er omhandlet i grundforordningens artikel 6, stk. 2, og den efterfølgende kontrol, Kommissionen kan foretage på stedet i henhold til forordningens artikel 16, er af væsentlig betydning for gennemførelsen af antidumpingproceduren (jf. dom af 30.4.2015, VTZ m.fl. mod Rådet, T-432/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:248, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).

107 Det fremgår også af grundforordningens artikel 18, stk. 3 og 6, at de oplysninger, som de berørte parter er forpligtede til at give Kommissionen, af EU-institutionerne skal anvendes til at drage konklusionerne af antidumpingundersøgelsen, og at de samme parter ikke må udelade relevante oplysninger. Om en given oplysning er nødvendig, skal vurderes fra sag til sag (dom af 14.12.2017, EBMA mod Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, præmis 52).

108 Desuden påhviler det Kommissionen i dens egenskab af undersøgende myndighed at afgøre, om der er tale om dumping (jf. i denne retning dom af 12.10.1999, Acme mod Rådet, T-48/96, EU:T:1999:251, præmis 40, og af 30.4.2015, VTZ m.fl. mod Rådet, T-432/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:248, præmis 29).

109 Kontrollen af de indsamlede elementer har til formål at gøre det muligt for Kommissionen at løse sin opgave og at sikre sig, at de oplysninger er rigtige, som er blevet meddelt af den af undersøgelsen omfattede virksomhed, som det påhviler at besvare Kommissionens spørgsmål udtømmende og efter bedste evne, og som ikke må undlade at give alle de oplysninger og forklaringer, der kræves for, at Kommissionen kan foretage de nødvendige krydstjek med henblik på at efterprøve rigtigheden af de fremlagte oplysninger og drage rimeligt korrekte konklusioner (dom af 3.12.2019, Yieh United Steel mod Kommissionen, T-607/15, under appel, EU:T:2019:831, præmis 78).

110 I den foreliggende sag har sagsøgerne med deres besvarelse af det spørgeskema, som Kommissionen har fremsendt til dem, givet oplysninger om de anfægtede SAG-omkostninger. Selv om de har sat spørgsmålstegn ved princippet om, at disse omkostninger skal tages i betragtning, ved at gøre gældende, at Kommissionen har ændret metoden i forhold til tidligere fornyede prøvelser, som den har foretaget, har de ikke givet udtryk for tvivl med hensyn til troværdigheden af de oplysninger, som de havde meddelt Kommissionen.

111 Sagsøgerne har for Retten gjort gældende, at de, da de udfyldte Kommissionens spørgeskema med henblik på evaluering af de anfægtede SAG-omkostninger, på de samlede SAG-omkostninger anvendte en koefficient svarende til den andel af omsætningen, som salget til IPU udgjorde af den omsætning, deres samlede salg resulterede i. For så vidt som priserne i forbindelse med sagsøgernes salg til IPU i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 1, tredje afsnit, ifølge sagsøgerne ikke er blevet anvendt til fastsættelse af den normale værdi, er den omsætning, som dette salg har resulteret i, ikke relevant for bestemmelsen af SAG-omkostningerne. SAG-omkostninger, der beregnes i henhold til en sådan metode, vil være teoretiske og bør udelukkes ved beregningen af den normale værdi.

112 Sagsøgerne har imidlertid erkendt, at salg mellem forbundne selskaber medfører visse SAG-omkostninger. Det skal anføres, at denne anerkendelse fra deres side, ikke er ledsaget af et forslag til en anden metode end den, der følger af det spørgeskema, som Kommissionen har anvendt til at anslå de anfægtede SAG-omkostninger, som den var forpligtet til at tage hensyn til, således som det fremgår af præmis 90 ovenfor.

113 Hvad angår klagepunktet om, at SAG-omkostningerne ved anvendelse af den metode, der følger af Kommissionens spørgeskema, er blevet anslået på grundlag af en koefficient beregnet på grundlag af en omsætning fastsat på grundlag af de priser, der anvendes mellem forretningsmæssigt forbundne selskaber som sagsøgerne og IPU, må det konstateres, at grundforordningens artikel 2, stk. 1, som sagsøgerne har gjort gældende (jf. præmis 111), ikke indeholder nogen henvisning til SAG-omkostningerne. Denne bestemmelse udelukker ganske vist i tredje afsnit, at de priser, der anvendes mellem forretningsmæssigt forbundne selskaber, kan betragtes som

priser, der skal tages i betragtning ved beregningen af den normale værdi, der i henhold til samme stykkes første afsnit »normalt [fastsættes] på grundlag af de priser, der er betalt eller skal betales i normal handel af uafhængige kunder i eksportlandet«. Sagsøgerne har imidlertid ikke godtgjort, at den omhandlede udelukkelse af de priser, der anvendes mellem forretningsmæssigt forbundne selskaber, også medfører, at de SAG-omkostninger, der afholdes i forbindelse med salg mellem sådanne selskaber, også udelukkes.

114 Disse klagepunkter fremsat af sagsøgerne kan således ikke afkræfte det princip, der fremgår af præmis 83-91 ovenfor, hvorefter Kommissionen er forpligtet til at beregne den normale værdi under hensyntagen til alle de omkostninger, der er afholdt i forbindelse med salg af varetyperne i Ukraine, herunder alle de omkostninger, der er forbundet med indirekte salg. Derfor bør disse klagepunkter forkastes.

Tilsidesættelsen af Kommissionens praksis

115 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen ved at tage hensyn til de anfægtede SAG-omkostninger ved bestemmelsen af den normale værdi har tilsidesat sin egen praksis.

116 Det skal imidlertid fremhæves, at lovligheden af en forordning, hvormed der indføres antidumpingtold, skal vurderes på grundlag af retsreglerne og navnlig grundforordningens bestemmelser og ikke på grundlag af Kommissionens og Rådets eventuelle tidligere beslutningspraksis (dom af 18.10.2016, Crown Equipment (Suzhou) og Crown Gabelstapler mod Rådet, T-351/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:616, præmis 107; jf. også i denne retning dom af 4.10.2006, Moser Baer India mod Rådet, T-300/03, EU:T:2006:289, præmis 45).

117 Eftersom det i den foreliggende sag er blevet fastslået, at medtagelsen af de anfægtede SAG-omkostninger i beregningen af den normale værdi var i overensstemmelse med grundforordningen, bør dette klagepunkt forkastes som uvirksomt, uden at det er nødvendigt at undersøge, om institutionerne i forbindelse med vedtagelsen af de forordninger, som sagsøgerne har gjort gældende, har anvendt en anden metode end den, der er blevet anvendt i den foreliggende sag.

118 Henset til det ovenstående må det konkluderes, at Kommissionen ved at tage hensyn til de anfægtede SAG-omkostninger ved beregningen af den normale værdi ikke har tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 3, første afsnit, artikel 2, stk. 4, første afsnit, og artikel 2, stk. 6, første punktum, ligesom den heller ikke har tilsidesat artikel 2.2.2, første punktum, i WTO's antidumpingaftale.

119 Det første anbringende som anført i præmis 33 ovenfor bør derfor forkastes.

Det andet anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn ved anvendelsen på eksportprisen af et beløb svarende til SAG-omkostningerne og til fordel for en agent, der arbejder på grundlag af provisioner

120 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen har foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved fortolkningen af grundforordningens artikel 2, stk. 10, første til fjerde punktum, og artikel 2, stk. 10, litra i).

121 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen ved beregningen af eksportpriserne med henblik på den procedure, der resulterede i vedtagelsen af den anfægtede forordning, med urette anvendte en justering i nedadgående retning i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), på de priser, som IPE anvendte ved salg af den pågældende vare til de første uafhængige kunder i Unionen (herefter »den anfægtede justering«). Med den anfægtede justering blev der indført en funktionel asymmetri mellem den normale værdi og sagsøgernes eksportpris, som berørte prisernes sammenlignelighed i strid med samme forordnings artikel 2, stk. 10, første til fjerde punktum. I stedet for at indføre denne justering burde Kommissionen have baseret sig på de nævnte priser, således som den havde gjort det i forbindelse med tidligere genoptagne undersøgelser i overensstemmelse med den lære, der kan drages af den første Interpipe-dom, som Domstolen har stadfæstet. De elementer, som Kommissionen har fremhævet i fremlæggelsesdokumentet af 2019, i den anfægtede forordning og i skrivelsen af 2. august 2019, begrunder ikke den anfægtede justering.

122 For det første har Kommissionen ifølge sagsøgerne med urette hævdet, at de med oprettelsen af IPCT (jf. præmis 14), der supplerede IPE, herefter råder over parallelle kanaler, der gør det muligt for dem at eksportere de samme varer til Unionen. Kommissionen har heraf draget den fejlagtige slutning, at IPE fremover skulle betegnes som en agent og ikke som tidligere en intern salgsafdeling i den økonomiske enhed, som sagsøgerne og IPU udgør. Kommissionen har ikke givet nogen forklaring på, hvorfor der angiveligt findes en automatisk forbindelse mellem tilstedeværelsen af IPCT som forretningsmæssigt forbundet importør i Unionen og ændringen af betegnelsen af IPE. IPE fungerer fortsat som førhen til trods for oprettelsen af IPCT og forbliver sagsøgernes vigtigste eksportkanal i forbindelse med deres salg af den pågældende vare til Unionen, der er omfattet af antidumpingforanstaltningerne. IPCT er blevet oprettet med henblik på at lette salget af toghjul, der ikke er omfattet af definitionen af den samme vare, i hovedsageligt Tyskland. Desuden kan det hverken på grundlag af grundforordningen eller på grundlag af retspraksis konkluderes, at eksistensen af en »parallel« salgskanal kan sætte spørgsmålstegn ved en forbundet forhandlers status som intern salgsafdeling. Det afgørende kriterium for udelukkelse af en sådan status vedrører spørgsmålet om, hvorvidt denne forhandlers omsætning primært består i salget af varer fra ikke forbundne virksomheder. Sagsøgerne har imidlertid leveret alle de mængder af det berørte produkt, som IPE har solgt i Unionen. Den omstændighed, som Kommissionen har fremhævet, at IPE's vedtægter ikke indeholder nogen eksklusivitetsklausul til fordel for sagsøgerne, som formelt forhindrer IPE i at købe varer hos andre fabrikanter, kan ikke sætte spørgsmålstegn ved denne konstatering.

123 Sagsøgerne har endvidere fremført, at IPCT blev oprettet i 2014, og at Kommissionen i forbindelse med den endelige genoptagne undersøgelse, der blev afsluttet i 2018, var bekendt med, at selskabet eksisterende, men ikke anså denne ændring af de faktuelle omstændigheder for at udgøre en tilstrækkelig grund til at ændre holdning til IPE's status som en intern salgsafdeling.

124 For det andet har sagsøgerne, idet de har erkendt, at IPU udfører de koordineringsfunktioner, som Kommissionen har beskrevet (jf. præmis 20), bestridt Kommissionens konklusion om, at disse funktioner er uforenelige med IPE's tilhørsforhold til den samme økonomiske enhed som sagsøgerne og IPU, og ville indebære, at IPE skulle betragtes som en agent, der arbejder på grundlag af provisioner. De har i denne henseende henvist til den første Interpipe-dom.

125 For det tredje har sagsøgerne gjort gældende, at selv om aftaler, der er indgået mellem IPU på den ene side og IPE eller IPCT på den anden side (herefter »de berørte aftaler«), indeholder klausuler vedrørende klager over varernes manglende overensstemmelse med kravene og specifikationerne i aftalerne og vedrørende parternes ansvar i forbindelse med vurdering af kvaliteten,

transportskader og tekniske justeringer til slutkundernes behov samt en voldgiftsklausul, kan det ikke på denne baggrund konkluderes, at IPE ikke er en intern salgsafdeling. Sådanne klausuler, der er indsat med henblik på at opfylde de krav i ukrainsk ret, som de berørte aftaler er underlagt, ændrer ikke på den økonomiske virkelighed med hensyn til IPE, som er en intern salgsafdeling og ikke en agent, der arbejder på grundlag af provisioner.

126 Kommissionen har bestridt sagsøgernes argumenter.

127 Inden disse argumenter undersøges, skal der redegøres for de relevante bestemmelser og principper, der kan udledes af retspraksis, og den tidligere anvendelse i Interpipe-koncernen af en justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), og i henhold til de forordninger, der er gået forud for denne forordning.

128 Det fremgår af grundforordningens artikel 2, stk. 10, at »[d]er foretages en rimelig sammenligning mellem eksportprisen og den normale værdi«. Samme forordnings artikel 2, stk. 10, tredje punktum, bestemmer, at »[n]år den normale værdi og den konstaterede eksportpris ikke er umiddelbart sammenlignelige, tages der i hvert enkelt tilfælde i form af justeringer behørigt hensyn til forskelle i faktorer, der påstås og påvises at påvirke priserne og dermed prisernes sammenlignelighed«.

129 Det fremgår af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), at »de faktorer, for hvilke der kan foretages justeringer«, omfatter »provisioner«. Det fremgår navnlig af denne bestemmelse, at »[d]er foretages en justering for forskelle i provision, der betales i forbindelse med de pågældende salg«. Det præciseres, at »[b]egrebet »provision« anses for at indbefatte den avance, en forhandler af varen eller den samme vare modtager, hvis en sådan forhandler har samme funktion som en agent, der arbejder på provisionsbasis«.

130 Det følger imidlertid af retspraksis, at en justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), ikke kan foretages, når en producent med hjemsted i en tredjestat og dennes forbundne distributør med ansvar for eksport til EU danner én enkelt økonomisk enhed (dom af 26.10.2016, PT Musim Mas mod Rådet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, præmis 39).

131 Det er således blevet fastslået, at begrebet enkelt økonomisk enhed, der er blevet udviklet med henblik på at fastsætte den normale værdi, som det fremgår af præmis 83 og 84, også finder anvendelse på fastsættelse af eksportprisen (jf. i denne retning dom af 16.2.2012, Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP, C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 55 og 56, og af 17.3.2015, RFA International mod Kommissionen, T-466/12, EU:T:2015:151, præmis 108 og 109).

132 I henhold til de principper, der er fastsat i den retspraksis, der er nævnt i præmis 84 ovenfor, skal det anføres, at anerkendelsen af, at der foreligger én enkelt økonomisk enhed, gør det muligt at undgå, at de omkostninger, der uundgåeligt indgår i salgsprisen for en vare, når denne sælges gennem en intern salgsafdeling hos producenten, ikke lades ude af betragtning i tilfælde, hvor den pågældende salgsvirksomhed udøves af et selskab, som er en selvstændig juridisk person, men som producenten har økonomisk kontrol over (dom af 26.10.2016, PT Musim Mas mod Rådet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, præmis 41).

133 Det følger heraf, at den forhandler, der danner én enkelt økonomisk enhed med en producent, der har hjemsted i en tredjestat, ikke kan anses for at udøve samme funktion som en agent, der arbejder på provisionsbasis som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i) (jf. i denne retning dom af 26.10.2016, PT Musim Mas mod Rådet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, præmis 42).

134 Inden for rammerne af analysen af spørgsmålet, om der foreligger én enkelt økonomisk enhed mellem en producent og dennes forbundne forhandler, er det afgørende, at den økonomiske virkelighed i forholdet mellem denne producent og denne forhandler tages i betragtning. I betragtning af kravet om en konstatering, der afspejler den økonomiske virkelighed i forholdet mellem denne producent og denne distributør, er EU-institutionerne forpligtede til at tage samtlige relevante faktorer, der gør det muligt at fastlægge, om denne distributør udøver samme funktion som en integreret salgsafdeling hos denne producent, i betragtning (jf. i denne retning dom af 26.10.2016, PT Musim Mas mod Rådet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).

135 Bevisbyrden vedrørende de særlige justeringer, der er opført i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra a)-k), påhviler ifølge retspraksis dem, der ønsker at påberåbe sig dem (jf. i denne retning dom af 26.10.2016, PT Musim Mas mod Rådet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, præmis 83 og den deri nævnte retspraksis).

136 Når EU-institutionerne således mener, at eksportprisen skal justeres i nedadgående retning med den begrundelse, at et salgsselskab knyttet til producenten udøver funktioner, der kan sidestilles med dem, som udøves af en agent, der arbejder på provisionsbasis, påhviler det dem i det mindste at fremlægge konvergerende indicier, der viser, at denne betingelse er opfyldt (jf. dom af 26.10.2016, PT Musim Mas mod Rådet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, præmis 84 og den deri nævnte retspraksis).

137 Det følger heraf, at i det tilfælde, hvor EU-institutionerne har fremlagt konvergerende indicier, der kan godtgøre, at en forhandler, der er forbundet med en producent, udfører samme funktion som en agent, der arbejder på provisionsbasis, påhviler det denne forhandler eller denne producent at føre bevis for, at en justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), ikke er begrundet (dom af 26.10.2016, PT Musim Mas mod Rådet, C-468/15 P, EU:C:2016:803, præmis 85).

Interpipe-koncernens tidligere anvendelse af en justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), og i henhold til de forordninger, der er gået forud for denne forordning

– Den tilpasning, der blev anvendt på Interpipe-koncernen i forordning nr. 954/2006, og opfølgningen på dens ulovlige adfærd, der blev fastslået i den første Interpipe-dom

138 Som det blev fremhævet i præmis 4 og 6 ovenfor, indebar beregningen af den antidumpingtold, der fandt anvendelse på de tidligere Interpipe-selskaber, i hvis sted sagsøgerne er indtrådt, i henhold til forordning nr. 954/2006 anvendelse af en justering svarende til den anfægtede justering af de priser, som det schweiziske selskab Sepco, der efterfølgende er blevet til IPE, anvender. I den første Interpipe-dom annullerede Retten denne forordning delvist, netop fordi denne justering var ulovlig.

139 Som grundlag for denne afgørelse fremførte Retten først og fremmest, at Kommissionen havde støttet sin konklusion om, at Sepco udøver funktioner, der svarer til dem, der udøves af en agent, der arbejder på provisionsbasis, på tre faktorer. For det første havde de tidligere Interpipe-selskaber foretaget direkte salg af den berørte vare i Unionen. For det andet optrådte SPIG Interpipe, der efterfølgende er blevet til IPU, der er det tilknyttede salgsselskab i Ukraine, som salgsagent for de tidligere Interpipe-selskabers salg til Sepco. For det tredje var Sepcos tilknytning til nævnte selskaber utilstrækkelig og gjorde det ikke muligt at antage, at førstnævnte var under sagsøgernes kontrol, eller at der forelå en fælles kontrol over Sepco og de tidligere Interpipe-selskaber (den første Interpipe-dom, præmis 182).

140 Hvad angår den første faktor konstaterede Retten, at de af de tidligere Interpipe-selskaber foretagne direkte salg i Unionen blev foretaget med henblik på salg til de nye medlemsstater i en overgangsperiode. Desuden tegnede mængden af direkte salg sig for ca. 8% af nævnte selskabers salg i Unionen og var derfor marginal. Disse selskaber havde følgelig kun påtaget sig salgsfunktioner, der komplementerede de af Sepco udøvede funktioner, og kun i en overgangsperiode (første Interpipe-dom, præmis 185).

141 Hvad angår den anden faktor fremhævede Retten, at Rådet ikke havde forklaret, hvorledes den faktiske omstændighed, at SPIG Interpipe modtager en provision af de tidligere Interpipe-selskabers salg til Sepco, godtgjorde, at Sepco havde udøvet funktioner, der svarer til dem, der udøves af en agent, der arbejder på provisionsbasis, eller kunne udgøre en hindring for, at det kan anerkendes, at Sepco udgør en intern salgsafdeling hos nævnte selskaber (første Interpipe-dom, præmis 186).

142 Hvad angår den tredje faktor anførte Retten, at det ikke fremgik af sagsakterne, at der fandtes utilstrækkelige forbindelser mellem Sepco og et af de tidligere Interpipe-selskaber (første Interpipe-dom, præmis 187).

143 Retten konkluderede på denne baggrund, at Rådet havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved anvendelsen af artikel 2, stk. 10, litra i), i forordning nr. 384/96 med senere ændringer, for så vidt som den havde foretaget en justering af den af Sepco anvendte eksportpris inden for rammerne af transaktioner vedrørende rør fremstillet af et af de tidligere Interpipe-selskaber (første Interpipe-dom, præmis 190). På grund af en tilsidesættelse af retten til et forsvar blev denne justering betragtet som ulovlig, også for så vidt som den var blevet anvendt på transaktioner vedrørende rør fremstillet af det andet af de tidligere Interpipe-selskaber (første Interpipe-dom, præmis 209-211).

144 I 12. og 13. betragtning til gennemførelsesforordning nr. 540/2012, som Rådet vedtog i overensstemmelse med artikel 266 TEUF til fuldbyrdelse af den første Interpipe-dom, som Domstolen havde stadfæstet, fremhævede Domstolen dels, at Retten mente, at EU-institutionerne ved sammenligning af den normale værdi og eksportprisen ikke burde have foretaget en justering for provisioner i dette særlige tilfælde omfattende Interpipe-koncernen, dels at dumpingmargenen dermed var blevet beregnet på ny uden justering af eksportprisen for forskelle i provision.

145 Som Kommissionen bekræftede i retsmødet, havde Rådet ikke i gennemførelsesforordning nr. 540/2012 taget stilling til spørgsmålet om, hvorvidt andre faktorer end dem, som Retten havde efterprøvet i den første Interpipe-dom, kunne begrunde anvendelsen af den justering, der blev erklæret ulovlig med denne dom.

146 En sådan undersøgelse følger heller ikke af gennemførelsesforordning nr. 585/2012, hvormed Rådet fastholdt de pågældende antidumpingforanstaltninger (jf. præmis 9). Det følger således af 7., 38. og 57. betragtning til nævnte forordning, at der i forlængelse af EU's retsinstansers afgørelser ikke skulle foretages nogen justering af Interpipe-koncernens eksportpriser. Det samme gælder gennemførelsesforordning nr. 795/2012, der blev vedtaget efter den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2012, som det følger af 2., 27. og 28. betragtning.

147 I forordning 2018/1469, der blev vedtaget efter den endelige genoptagne undersøgelse, der blev afsluttet i 2018, beskrev Kommissionen i fjerde og femte betragtning alle antidumpingforanstaltningerne over for Interpipe-koncernen. I 86. betragtning anførte den, at i de tilfælde, hvor de eksporterende producenter eksporterede den pågældende vare til Unionen gennem IPE, blev eksportprisen beregnet på grundlag af den pris, der faktisk er betalt eller skal betales for varen, når den sælges fra eksportlandet til Unionen, jf. grundforordningens artikel 2, stk. 8. I 87. betragtning tilføjede Kommissionen, at hvor de eksporterende producenter eksporterede den pågældende vare til Unionen gennem IPCT, blev eksportprisen fastsat på grundlag af den importerede vares pris ved første videresalg til uafhængige kunder i Unionen, jf. grundforordningens artikel 2, stk. 9.

148 Det er således af grunde, der følger af den første Interpipe-dom, at Kommissionen i gennemførelsesforordning 2018/1469 fortsat ikke anvendte den i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), omhandlede justering på eksportprisen for varer solgt af IPE.

– *Anvendelsen af den anfægtede justering*

149 I forbindelse med den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2019, konkluderede Kommissionen efter en mere tilbundsgående undersøgelse af spørgsmålet om forholdet mellem sagsøgerne og IPE, at den anfægtede justering skulle anvendes.

150 Det følger af 39.-42. betragtning, at Interpipe-koncernen i den periode, der var omfattet af den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2019, ifølge Kommissionen eksporterede den pågældende vare til Unionen gennem to forskellige salgskanaler, nemlig IPE, den samme tilknyttede forhandler, der har forretningssted i Schweiz, gennem hvilken den eksporterede sine varer på tidspunktet for den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2012, og IPCT. Den sidstnævnte distributionskanal fandtes endnu ikke, da denne interimsundersøgelse blev gennemført. På grundlag af andre faktorer, der på grund af deres fortrolige karakter ikke fremgik af nævnte forordning, men som blev meddelt sagsøgerne i skrivelsen af 2. august 2019, fandt Kommissionen derfor, at den anfægtede justering skulle anvendes.

151 Det følger af skrivelsen af 2. august 2019, at den anfægtede justering ifølge Kommissionen var begrundet i de fire følgende faktorer.

152 For det første anførte Kommissionen, at IPE og IPCT solgte de samme varer og tilbød de samme tjenester til deres kunder i Unionen. IPE, der ikke var involveret i det salg, som IPCT foretog, var således ikke længere det eneste selskab, der varetog distributionen i Unionen af de varer, som sagsøgerne fremstiller. Den tilføjede, at IPCT ikke blot varetog en stor del af Interpipe-koncernens salg i Unionen, men at det også solgte den berørte vare i flere medlemsstater og endog til visse kunder, som IPE samarbejdede med.

153 For det andet fungerede IPU ifølge Kommissionen som en grænseflade mellem på den ene side IPE og IPCT og på den anden side sagsøgerne, for så vidt som den samlede ordrer fra IPE og IPCT og fordelte dem til den ene eller den anden af sagsøgerne afhængigt af deres kapacitet og deres produktionsplaner.

154 For det tredje konstaterede Kommissionen, at de pågældende kontrakter (jf. præmis 125) fastsatte detaljerede procedurer for klager over varer, der ikke er i overensstemmelse med kontraktspecifikationerne. Disse kontrakter fastsatte ligeledes bestemmelser om sælgers og købers eneansvar for evaluering af kvaliteten, transportskader og tekniske tilpasninger til slutkundernes behov og indeholdt et detaljeret afsnit om voldgift med henblik på bilæggelse af enhver tvist, der følger af kontraktbestemmelserne mellem IPU i sin egenskab af sælger og IPE og IPCT i deres egenskab af købere. Kommissionen tilføjede, at IPU i de fleste tilfælde fungerede som speditør for sagsøgerne, og at kontrakterne mellem på den ene side IPU og på den anden side IPE og IPCT udtrykkeligt nævnte overdragelsen af risikoen fra førstnævnte til den ene eller den anden af de sidstnævnte.

155 For det fjerde påpegede Kommissionen, at IPE's vedtægter ikke indeholdt en eksklusivitetsklausul til fordel for sagsøgerne, således at denne frit kunne købe varer af andre fabrikanter.

Sagsøgerne har bestridt de faktorer, som den anfægtede justering er baseret på

156 Størstedelen af de klagepunkter, som sagsøgerne har fremført til støtte for dette anbringende, har det til fælles, at de foreholder Kommissionen, at den ved at anvende den anfægtede justering på dem har fjernet sig fra de konklusioner, som institutionerne var nået frem til angående Sepcos, nu IPE's, rolle, efter at de havde fuldbyrdet den første Interpipe-dom.

157 Med henblik på en bedømmelse af dette anbringende skal det dog blot fastslås, om Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn, da den fandt, at de i præmis 152-155 ovenfor nævnte fire faktorer gjorde det muligt at anvende den anfægtede justering. Sagsøgernes øvrige klagepunkter er således sammenfaldende med de klagepunkter, som de har gjort gældende til støtte for det tredje anbringendes andet led om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 9, med den begrundelse, at Kommissionen har ændret fremgangsmåden, uden at de betingelser herfor, der var opstillet i denne bestemmelse, var opfyldt. Disse klagepunkter vil således blive behandlet i forbindelse med behandlingen af dette led.

158 Som Kommissionen påpegede i retsmødet som svar på et spørgsmål fra Retten, og uden at sagsøgerne har bestridt dette, kan det konstateres, at ingen af de i præmis 152-155 nævnte fire faktorer har nogen forbindelse med de tre faktorer, som Retten undersøgte i den første Interpipe-dom, og i forbindelse med hvilke den konstaterede, at der var foretaget et åbenbart urigtigt skøn (jf. præmis 139-143). Den omstændighed, at disse tre faktorer i den nævnte dom ikke blev anset for at være tilstrækkelige til at begrunde en justering svarende til den anfægtede justering, er således uden betydning for lovligheden af den anfægtede justering, da Kommissionen har gjort disse fire særskilte faktorer gældende til støtte for sin afgørelse.

159 Hvad angår fraværet af en eksklusivitetsklausul til fordel for sagsøgerne (jf. præmis 155) i IPE's vedtægter skal det anføres, at den del af salget, der realiseres af forhandleren af varer fra producenter, der ikke er forbundne, ifølge retspraksis er en vigtig faktor i bestemmelsen af, om denne forhandler udgør en enkelt økonomisk enhed med den forbundne producent. Såfremt forhandleren således har opnået en stor del af sin omsætning gennem salg af varer fra

virksomheder, der ikke er forbundne, kan denne omstændighed udgøre et indicium for, at denne forhandler ikke fungerer som en intern salgsafdeling (dom af 25.6.2015, PT Musim Mas mod Rådet, T-26/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:437, præmis 53).

160 I den foreliggende sag har sagsøgerne bestridt Kommissionens argument om fraværet af en eksklusivitetsklausul til fordel for dem i IPE's vedtægter. De har gjort gældende, uden at de på dette punkt er blevet modsagt af Kommissionen, at IPE reelt stadig kun har solgt den pågældende vare fremstillet af dem.

161 Eftersom EU-institutionerne skal basere sig på den økonomiske virkelighed i forholdet mellem de berørte selskaber (jf. præmis 83 og 134), er fraværet af en sådan eksklusivitetsklausul således ikke en faktor, der er relevant som støtte for den anfægtede justering.

162 Hvad angår indholdet af de pågældende kontrakter (jf. præmis 125 og 154) skal det først fremhæves, at eksistensen af skriftlige kontrakter mellem selskaberne ifølge retspraksis udgør en relevant faktor ved bestemmelsen af, om disse udgør en enkelt økonomisk enhed. Eksistensen af sådanne kontrakter kan godtgøre, at forholdet mellem de berørte selskaber er tilrettelagt på grundlag af normale handelsvilkår (jf. i denne retning dom af 25.6.2015, PT Musim Mas mod Rådet, T-26/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:437, præmis 60).

163 I den foreliggende sag udgør de pågældende kontrakters indhold, således som Kommissionen har beskrevet det i skrivelse af 2. august 2019, og således som det fremgår af de dokumenter, som denne har fremlagt som svar på en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse (jf. præmis 28), et bevis til støtte for dens beslutning om at anvende den anfægtede justering. Tilstedeværelsen af en voldgiftsklausul om bilæggelse af eventuelle tvister, der måtte opstå mellem de to kontraherende selskaber, når der ikke hersker solidaritet mellem disse selskaber, der forudsætter, at der er tale ikke blot om to særskilte juridiske personer, men også om to økonomiske enheder med forskellige interesser, er ikke forenelig med forekomsten af en enkelt økonomisk enhed og med, at et af disse selskaber betegnes som en intern salgsafdeling (jf. i denne retning og analogt dom af 25.6.2015, PT Musim Mas mod Rådet, T-26/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:437, præmis 62 og 63).

164 Hvad angår de aktiviteter, som IPE og IPCT har udøvet over for kunder i Unionen (jf. præmis 152), skal det anføres, at sagsøgerne ikke har fremlagt beviser, der kan så tvivl om Kommissionens konstateringer vedrørende IPCT's rolle, idet den har hævdet, at dette selskab solgte den pågældende vare i Unionen, til dels til de samme kunder, som IPE sælger til. Sagsøgerne har således blot bekræftet, at IPCT var blevet oprettet med henblik på at fremme salget af toghjul, der ikke er omfattet af definitionen af den pågældende vare, hovedsageligt i Tyskland. Sagsøgerne har desuden i deres bemærkninger til fremlæggelsesdokument 2019 erkendt, at IPCT »[solgte] begrænsede mængder af den pågældende vare i visse medlemsstater«.

165 Kommissionen kan dog med rette hævde, at en enkelt økonomisk enhed principielt har en enkelt salgsafdeling, således at de funktioner eller nogle af de funktioner, som IPE og IPCT udøver i Unionen, er et bevis, der kan udelukke, at IPE er en sådan afdeling.

166 Endelig skal det påpeges, at IPU's rolle som grænseflade (jf. præmis 153) understøtter Kommissionens konstatering af, at IPCT's rolle er til hinder for, at IPE kan betegnes som en intern salgsafdeling. Som Kommissionen har fremført i retsmødet som svar på et spørgsmål fra Retten, gør den omstændighed, at IPU behandler ordrer fra såvel IPE som IPCT, det således ikke muligt at udelukke enhver mulighed for konkurrence mellem disse to selskaber i forbindelse med salg af

de samme varer på EU-markedet. Sagsøgerne har imidlertid ikke redegjort for årsagerne til, at Interpipe-koncernen er organiseret på en sådan måde, at et selskab, der må formodes at handle som en intern salgsafdeling, konkurrerer med et andet selskab i den samme koncern.

167 Det følger heraf, at de faktorer, som Kommissionen har fremhævet, med forbehold for den omstændighed, at IPE's vedtægter ikke indeholder nogen eksklusivitetsklausul til fordel for sagsøgerne, udgør konvergerende indicier, der kan udelukke, at IPE kan betragtes som en intern salgsafdeling (jf. præmis 137).

168 Henset til de ovenstående betragtninger må det konkluderes, at Kommissionen ved at anvende den anfægtede justering ikke har foretaget et åbenbart urigtigt skøn. Følgelig skal det andet anbringende nævnt i præmis 34 forkastes.

Det tredje anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 9, for så vidt som Kommissionen har ændret metoden til beregning af den normale værdi og eksportprisen

169 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen i henhold til artikel 11, stk. 9, i forbindelse med de genoptagne undersøgelser, der gennemføres i henhold til nævnte forordnings artikel 11, stk. 2 og 3, generelt er forpligtet til at anvende den samme metode, navnlig til bestemmelse af den normale værdi og eksportprisen, som blev benyttet i den undersøgelse, der resulterede i indførelsen af de foranstaltninger, der er genstand for den genoptagne undersøgelse. Denne metode kunne kun ændres, hvis omstændighederne havde ændret sig. Kommissionen kunne derimod ikke anvende en ny metode alene med den begrundelse, at den finder den mere velegnet end den tidligere metode, såfremt denne var i overensstemmelse med grundforordningen. I den foreliggende sag er referencemetoden den metode, der blev anvendt i forbindelse med den endelige genoptagne undersøgelse, der blev afsluttet i 2018. Sagsøgerne har endvidere hævdet, at Kommissionen, når den forsøger at basere sig på den oprindelige undersøgelse, modsiger sit eget argument om, at de foregående undersøgelser ikke udgør et referencepunkt.

170 Sagsøgerne har fremhævet, at Kommissionen hverken havde taget hensyn til de anfægtede SAG-omkostninger i forbindelse med den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2012, eller efter, at de havde fremsat deres bemærkninger (jf. præmis 13, 15 og 17) i forbindelse med den endelige genoptagne undersøgelse, der blev afsluttet i 2018, og at selv om IPCT blev oprettet forud for denne sidste genoptagne undersøgelse, var eksportprisen blevet beregnet inden for rammerne af denne, uden at den anfægtede justering var blevet anvendt på IPE's priser.

171 Med dette anbringende har sagsøgerne således gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat grundforordningens artikel 11, stk. 9, to gange, idet den i forbindelse med den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2019, beregnede dels den normale værdi (første led), dels eksportprisen (andet led) i henhold til en anden metode end den, der var blevet anvendt tidligere. De har præciseret, at de ændringer, som Kommissionen har foretaget i sine beregninger, udgør en »metode« som omhandlet i ovennævnte bestemmelser og ikke en »fremgangsmåde«, hvilket ord Kommissionen har anvendt over for Retten, som imidlertid ikke svarer til noget begreb i grundforordningen.

172 Inden undersøgelsen af dette anbringendes to led skal der redegøres for ordlyden af grundforordningens artikel 11, stk. 9, og de principper, der kan udledes af retspraksis.

173 Det fremgår af grundforordningens artikel 11, stk. 9, at i alle fornyede undersøgelser i henhold til denne artikel anvender Kommissionen under forudsætning af uændrede omstændigheder de samme metoder, som blev benyttet i den undersøgelse, der resulterede i indførelsen af den pågældende told, idet der tages behørigt hensyn til nævnte forordnings artikel 2.

174 For det første skal det anføres, at den undtagelse, som gør det muligt for institutionerne i forbindelse med den fornyede undersøgelse at anvende en anden metode end den, der blev anvendt i forbindelse med den oprindelige undersøgelse, når der foreligger ændrede omstændigheder, nødvendigvis må undergives en streng fortolkning, idet en undtagelse til eller en fravigelse af en generel regel skal fortolkes indskrænkende (jf. dom af 3.12.2020, Changmao Biochemical Engineering mod Distillerie Bonollo m.fl., C-461/18 P, EU:C:2020:979, præmis 143). Bevisbyrden påhviler institutionerne, som skal godtgøre, at omstændighederne er ændrede med henblik på i forbindelse med den fornyede undersøgelse at kunne anvende en anden metode end den, der blev anvendt i forbindelse med den oprindelige undersøgelse (dom af 19.9.2013, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials mod Rådet, C-15/12 P, EU:C:2013:572, præmis 18).

175 Kravet om en streng fortolkning af den mulighed, der indrømmes med grundforordningens artikel 11, stk. 9, for i undtagelsestilfælde at anvende en anden metode, tillader ikke institutionerne at fortsætte med at anvende en metode, der ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i grundforordningens artikel 2 (jf. i denne retning dom af 19.9.2013, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials mod Rådet, C-15/12 P, EU:C:2013:572, præmis 19, af 18.9.2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, præmis 43, og af 3.12.2020, Changmao Biochemical Engineering mod Distillerie Bonollo m.fl., C-461/18 P, EU:C:2020:979, præmis 144).

176 Det er derimod ikke tilstrækkeligt til at begrunde en metodeændring, at en ny metode er mere hensigtsmæssig end den tidligere, forudsat dog at den tidligere metode er i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2 (jf. dom af 17.3.2015, RFA International mod Kommissionen, T-466/12, EU:T:2015:151, præmis 91 og den deri nævnte retspraksis).

177 For det andet vedrører de ændrede omstændigheder som omhandlet i nævnte forordnings artikel 11, stk. 9, de parametre, som i overensstemmelse med samme forordnings artikel 2 blev anvendt i forbindelse med den metode, som blev anvendt under den undersøgelse, som resulterede i pålæggelse af tolden, med henblik på beregning af dumpingmargenen (jf. i denne retning dom af 28.4.2015, CHEMK og KF mod Rådet, T-169/12, EU:T:2015:231, præmis 90).

178 For det tredje betyder anvendelsen af den samme metode ikke, at det er nødvendigt at bruge de samme oplysninger, som blev indsamlet i forbindelse med en tidligere undersøgelse, heller ikke de samme faktuelle konklusioner eller beregninger, som man nåede frem til på grundlag af disse oplysninger (dom af 7.2.2013, Acron mod Rådet, T-118/10, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:67, præmis 115).

179 Det er i lyset af disse principper, at dette anbringendes to led skal undersøges.

Det første led om Kommissionens ændring af metoden til beregning af den normale værdi

180 Sagsøgerne har til støtte for det tredje anbringendes første led gjort gældende, at Kommissionen hverken i den anfægtede forordning eller i skrivelsen af 2. august 2019 har foretaget den mindste ændring af omstændighederne siden undersøgelsen i forbindelsen med den endelige genoptagne undersøgelse, der blev afsluttet i 2018, der kan begrunde anvendelsen af en anden metode til bestemmelse af, om deres salg var blevet foretaget i normal handel, og til fastsættelse af den

beregnede normale værdi. Sagsøgerne har endvidere anført, at Kommissionen i nævnte skrivelse erkendte, at den havde ændret metode med den begrundelse, at de anfægtede SAG-omkostninger i forbindelse med den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2012, og den endelige genoptagne undersøgelse, der blev afsluttet i 2018, ved en fejl var blevet udeladt, og anførte, at den metode, der fremover ville blive anvendt, var i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 4 og 6, og at ovennævnte fejl ikke gav anledning til en berettiget forventning, som sagsøgerne kunne påberåbe sig. Ifølge sagsøgerne gør disse kortfattede forklaringer fra Kommissionen det ikke muligt at godtgøre, at den har bevist, at omstændighederne har ændret sig, i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 9, der skal fortolkes strengt.

181 Kommissionen har heller ikke godtgjort, at udelukkelsen af de anfægtede SAG-omkostninger ikke var i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2. Kommissionens bekræftelse af den nye metodes overensstemmelse med nævnte artikel er ikke en forklaring på, at den metode, der blev fulgt i forbindelse med den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2012, og den endelige genoptagne undersøgelse, der blev afsluttet i 2018, var ukorrekte. Sagsøgerne har insisteret på, at den fejl, som Kommissionen angiveligt har begået fra tidspunktet for den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2012, hvis der overhovedet er tale om en fejl, burde have været rettet i forbindelse med den endelige genoptagne undersøgelse, der blev afsluttet i 2018. I forbindelse med denne undersøgelse undersøgte Kommissionen imidlertid specifikt og indgående de anfægtede SAG-omkostninger og accepterede til slut sagsøgernes holdning vedrørende disse omkostninger.

182 Kommissionen har bestridt sagsøgernes argumenter.

183 Det skal påpeges, at beslutningen om at tage hensyn til eller se bort fra de anfægtede SAG-omkostninger med henblik på fastsættelsen af den normale værdi ikke er et faktuelt element, som Kommissionen kunne ajourføre på grundlag af nye oplysninger fra sagsøgerne, men følger af den fortolkning, som Kommissionen har valgt at anlægge af de relevante bestemmelser i grundforordningens artikel 2, navnlig stk. 3, 4 og 6. Medtagelsen af disse omkostninger i den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2019, efter at de ikke blev medtaget i forbindelse med den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2012, og i den endelige genoptagne undersøgelse, der blev afsluttet i 2018, udgør en ændring af metoden i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 9.

184 Som det imidlertid fremgår af undersøgelsen af det første anbringende, kræver grundforordningen, sammenholdt med den relevante retspraksis, at testen af, om der er tale om salg i normal handel, anvendes, og at den normale værdi beregnes efter grundforordningens artikel 2, stk. 3, på grundlag af samtlige SAG-omkostninger, der er afholdt i forbindelse med sagsøgernes direkte og indirekte salg på det ukrainske marked. Som Kommissionen har erkendt i retsmødet, var den metode, som den anvendte i forbindelse med den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2012, og den endelige genoptagne undersøgelse, der blev afsluttet i 2018, ikke i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, idet den udelukkede de anfægtede SAG-omkostninger.

185 Det følger heraf, at den ændring af metode, som Kommissionen havde foretaget, i henhold til den i præmis 175 omhandlede retspraksis ikke er i strid med grundforordningens artikel 11, stk. 9.

186 I forbindelse med dette led har sagsøgerne også fremført et klagepunkt om tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, idet de, da de anmodede Kommissionen om at iværksætte (jf. præmis 12) den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2019, der resulterede i vedtagelsen af den anfægtede forordning, forventede, at dumpingmargenen ville blive beregnet i henhold til den samme metode, som Kommissionen havde anvendt siden den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2012.

187 Det skal fremhæves, at det fremgår af fast retspraksis, at enhver privatperson kan påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, når Unionens administration ved at afgive præcise løfter har givet den pågældende anledning til at nære begrundede forhåbninger. Løfterne skal desuden være i overensstemmelse med gældende regler (dom af 24.3.2011, ISD Polska m.fl. mod Kommissionen, C-369/09 P, EU:C:2011:175, præmis 123; jf. også dom af 17.12.2010, EWRIA m.fl. mod Kommissionen, T-369/08, EU:T:2010:549, præmis 139 og den deri nævnte retspraksis).

188 Antages det, at sagsøgerne i den foreliggende sag har modtaget tilstrækkeligt præcise løfter fra Kommissionen vedrørende udelukkelsen af de anfægtede SAG-omkostninger, ville disse løfter have været i strid med grundforordningens artikel 2, som det fremgår af undersøgelsen af det første anbringende.

189 Under alle omstændigheder fremgår det ikke af sagsakterne, at sagsøgerne har fået sådanne løfter i forbindelse med den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2012. Hvad angår de garantier, der fulgte af udvekslingerne mellem Kommissionen og sagsøgerne vedrørende de anfægtede SAG-omkostninger under den endelige genoptagne undersøgelse, der blev afsluttet i 2018, skal det bemærkes, at de var gældende fra den 13. juli 2018 (jf. præmis 13). Inden denne dato havde sagsøgerne imidlertid allerede anmodet om den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2019, og som resulterede i vedtagelsen af den anfægtede forordning, således som det fremgår af offentliggørelsen den 7. maj 2018 af udtalelsen om denne sidstnævnte genoptagne undersøgelse (jf. præmis 12). Sagsøgerne kan således ikke påberåbe sig en berettiget forventning som følge af de tidligere udvekslinger inden for rammerne af den endelige genoptagne undersøgelse, der blev afsluttet i 2018.

190 Sagsøgernes klagepunkt om en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er således ugrundet.

191 Henset til ovenstående betragtninger må det tredje anbringendes første led forkastes.

Det andet led om Kommissionens ændring af metoden til beregning af eksportprisen

192 Med dette anbringendes andet led har sagsøgerne gjort gældende, at oprettelsen af IPCT i 2014 ikke udgør en ændring af omstændighederne i forhold til situationen, som den var i forbindelse med den endelige genoptagne undersøgelse, der blev afsluttet i 2018, der ville kunne begrunde indførelsen af den anfægtede justering. Kommissionen burde således fortsat have anvendt den metode, som blev anvendt i forbindelse med nævnte genoptagne undersøgelse, da den ikke kunne godtgøre, at denne ikke var i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2. Sagsøgerne har bestridt Kommissionens argument i skrivelsen af 2. august 2019, i henhold til hvilket Kommissionen burde have foretaget en detaljeret analyse af Interpipe-koncernens struktur i forbindelse med den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2019, men ikke i forbindelse med den endelige genoptagne undersøgelse, der blev afsluttet i 2018, idet målet med en udløbsundersøgelse er forskelligt fra målet med en interimsundersøgelse. De er også uenige i

Kommissionens argument om, at det relevante spørgsmål med henblik på anvendelse af grundforordningens artikel 11, stk. 9, er, om omstændighederne har ændret sig siden den foregående interimsundersøgelse. De processuelle bestemmelser, med undtagelse af bestemmelserne om frister, og omfanget af udløbsundersøgelser og interimsundersøgelser svarer til hinanden eller er endog ens med hensyn til fastsættelse af dumpingmargenen, således som det fremgår af grundforordningens artikel 11, stk. 5.

193 Kommissionen har bestridt sagsøgernes argumenter.

194 Som det fremgår af præmis 143-148, undersøgte institutionerne, efter afsigelsen af den første Interpipe-dom og frem til den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2019, ikke, da de besluttede ikke længere at anvende den justering, som Retten i den nævnte dom havde fastslået var ulovlig, på Interpipe-koncernen, de fire faktorer, der er gengivet i præmis 152-155, på grundlag af hvilke Kommissionen efter den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2019, havde foretaget den anfægtede justering.

195 I forbindelse med den endelige genoptagne undersøgelse, der blev afsluttet i 2018, pegede Kommissionen ganske vist på eksistensen af IPCT. Den drog imidlertid ikke nogen konsekvenser heraf i forbindelse med IPE's eksportpriser.

196 Det følger heraf, at Kommissionen med henblik på vedtagelsen af den anfægtede forordning anvendte den anfægtede justering på grundlag af faktuelle omstændigheder, som den ikke førhen havde undersøgt, eller som den ikke havde draget de retlige konsekvenser af.

197 Det skal tilføjes, at anvendelsen af en justering på grundlag af faktorer, der ikke tidligere var blevet undersøgt, ikke kan betragtes som en ændring af metoden i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i grundforordningens artikel 11, stk. 9, men som en konsekvens af konstateringen af, at betingelserne for en sådan justering er opfyldt (jf. i denne retning dom af 16.12.2011, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials mod Rådet, T-423/09, EU:T:2011:764, præmis 57).

198 Antages det, at Kommissionen har ændret metoden som omhandlet i grundforordningens artikel 11, stk. 9, skal det under alle omstændigheder påpeges for det første, at forandringer, der påvirker en koncerns struktur og organiseringen af denne koncerns eksportsalg til EU, ifølge retspraksis udgør en ændring i omstændighederne i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i den nævnte bestemmelse. Denne ændring i omstændighederne er af en sådan karakter, at den kan begrunde den foretagne metodeændring, eftersom den nævnte metodeændring afspejler fremkomsten af en anden salgskanal for den berørte koncern og dermed den indtrufne ændring i denne koncerns salgsorganisering (jf. i denne retning dom af 17.3.2015, RFA International mod Kommissionen, T-466/12, EU:T:2015:151 præmis 100 og 101).

199 Den ret, som Kommissionen har til at anvende den anfægtede justering uden at tilsidesætte grundforordningens artikel 11, stk. 9, berøres ikke af den omstændighed, at de fire faktorer, som den har baseret sig på i denne forbindelse, ikke alle er nye, således at Kommissionen på et tidligere tidspunkt kunne have taget hensyn til de af disse faktorer, der allerede fandtes. Antages det, at Kommissionen ved en fejl har undladt at undersøge nævnte faktorer eller at drage de retlige konsekvenser i forbindelse med de foregående genoptagne undersøgelser, er den ikke forpligtet til at gentage den samme fejl i forbindelse med vedtagelsen af den anfægtede forordning alene med det formål ikke at tilsidesætte grundforordningens artikel 11, stk. 9. Denne

sidstnævnte bestemmelse kan ikke fortolkes således, at Kommissionen skal fortsætte med at anvende en metode, der ikke er i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 2 (jf. præmis 175).

200 For det andet skal det anføres, at IPCT's rolle udgør en af de væsentligste faktorer, der kan begrunde den anfægtede justering. Dette selskab var ganske vist allerede aktivt i forbindelse med den endelige genoptagne undersøgelse, der blev afsluttet i 2018, og Kommissionen nævnte det ganske vist i gennemførelsesforordning 2018/1469. Det fremgår imidlertid af retspraksis, at institutionerne inden for rammerne af en udløbsundersøgelse af antidumpingforanstaltninger, i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2, alene skal fastslå, om foranstaltningernes udløb vil medføre, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted med deraf følgende skade, i hvilket tilfælde foranstaltningerne opretholdes. I modsat fald ophæves antidumpingforanstaltningerne. Følgelig kan en fornyet undersøgelse af foranstaltninger, der udløber, ikke føre til ændring af de gældende foranstaltninger. Hvad derimod angår en fornyet interimsundersøgelse efter nævnte forordnings artikel 11, stk. 3, kan Kommissionen navnlig undersøge, om omstændighederne omkring dumping og den deraf følgende skade i væsentlig grad har ændret sig, og den kan ikke blot ophæve eller opretholde antidumpingforanstaltningerne, men også ændre dem (dom af 11.2.2010, Hoesch Metals and Alloys, C-373/08, EU:C:2010:68, præmis 76, af 18.9.2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, præmis 52, og af 18.10.2016, Crown Equipment (Suzhou) og Crown Gabelstapler mod Rådet, T-351/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:616, præmis 57).

201 Kommissionen kan således ikke foreholdes, at den ikke i forbindelse med den endelige genoptagne undersøgelse, der blev afsluttet i 2018, undersøgte IPCT's rolle mere indgående, og at den ikke har draget de samme retlige konsekvenser som dem, den drog i forbindelse med den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2019.

202 Henset til det ovenstående bør dette anbringendes andet led og dermed alle de klagepunkter, der er fremført inden for rammerne af det andet (jf. præmis 157 og 168) og det tredje anbringende, forkastes.

203 Den omstændighed, at de tre første anbringender forkastes, medfører også, at de i præmis 36 ovenfor nævnte klagepunkter fremført af sagsøgerne forkastes, eftersom de tilsidesættelser af grundforordningens artikel 9, stk. 4, andet afsnit, og af WTO's antidumpingaftales artikel 9.3, der er omhandlet heri, udelukkende er baseret på de klagepunkter, der er blevet forkastet ved undersøgelsen af nævnte anbringender.

Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af retten til et forsvar

204 Sagsøgerne har gjort gældende, at deres ret til et forsvar er blevet tilsidesat med den begrundelse, at det først var med skrivelse af 2. august 2019, som blev fremsendt samme dag, som den anfægtede forordning blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*, at Kommissionen havde meddelt dem nye argumenter om den omstændighed, at der ville blive afholdt SAG-omkostninger, selv i tilfælde af salg til en forretningsmæssigt forbundet kunde som IPU, og om, at der var tale om en fejl i denne henseende i forbindelse med den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2012, og den endelige genoptagne undersøgelse, der blev afsluttet i 2018, samt om IPE's vedtægter og de omhandlede kontrakter. Disse argumenter var grundlaget for Kommissionens afgørelse dels om, at de anfægtede SAG-omkostninger ville indgå i bestemmelsen af den normale værdi, dels om, at IPE ikke længere ville blive behandlet som en intern salgsafdeling.

205 Sagsøgerne har påpeget, at det ikke er en betingelse for, at dette anbringende kan tages til følge, at de er i stand til at godtgøre, at indholdet af den anfægtede forordning ville have været anderledes, såfremt de havde haft mulighed for at fremsætte deres bemærkninger til nævnte argumenter inden vedtagelsen af den anfægtede forordning. Det er tilstrækkeligt, at en sådan mulighed ikke er udelukket, eftersom de ville kunne have varetaget deres forsvar bedre, hvis denne proceduremæssige uregelmæssighed ikke havde eksisteret. Det fremgår af det første og det andet anbringende, at sagsøgerne var i stand til at fremsætte supplerende bemærkninger, der kunne så tvivl om det velbegrundede i den ændrede metode, som Kommissionen angiveligt havde anvendt i den anfægtede forordning ved at tage hensyn til de anfægtede SAG-omkostninger og ved at anvende den anfægtede justering. Det kan således ikke være fuldstændig udelukket, at Kommissionen ville være nået frem til en anden afgørelse vedrørende de spørgsmål, der rejses i de nævnte anbringender, såfremt sagsøgerne under den administrative procedure havde modtaget de oplysninger, der fremgik af skrivelsen af 2. august 2019.

206 Kommissionen har bestridt sagsøgernes argumenter.

207 Inden undersøgelsen af sagsøgernes argumenter om den angivelige tilsidesættelse af retten til et forsvar for så vidt angår såvel de anfægtede SAG-omkostninger som den anfægtede justering, skal der redegøres for de grundlæggende principper for denne ret.

208 Overholdelse af retten til et forsvar udgør et grundlæggende princip i EU-retten, og retten til at blive hørt udgør en integrerende del heraf (jf. dom af 3.7.2014, Kamino International Logistics og Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 og C-130/13, EU:C:2014:2041, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis, og af 12.12.2014, Crown Equipment (Suzhou) og Crown Gabelstapler mod Rådet, T-643/11, EU:T:2014:1076, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).

209 En overholdelse af retten til et forsvar, der har afgørende betydning i procedurer vedrørende antidumping, forudsætter, at de berørte virksomheder skal have haft mulighed for under den administrative procedure effektivt at give deres mening til kende vedrørende rigtigheden og relevansen af de påberåbte faktiske omstændigheder og vedrørende de beviser, hvorpå Kommissionen støtter sin påstand om, at der foreligger dumping og en deraf følgende skade (dom af 27.6.1991, Al-Jubail Fertilizer mod Rådet, C-49/88, EU:C:1991:276, præmis 17, af 16.2.2012, Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP, C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 76 og 77, og af 12.12.2014, Crown Equipment (Suzhou) og Crown Gabelstapler mod Rådet, T-643/11, EU:T:2014:1076, præmis 41).

210 En uregelmæssighed i forbindelse med overholdelsen af denne ret kan kun medføre, at en forordning om indførelse af en antidumpingtold annulleres, for så vidt som det er muligt, at den administrative procedure som følge af denne uregelmæssighed ville have kunnet føre til et andet resultat og dermed konkret har påvirket den berørte parts ret til et forsvar. Denne part kan imidlertid ikke pålægges at godtgøre, at Kommissionens afgørelse ville have været anderledes, men blot, at en sådan mulighed ikke helt kan udelukkes, da denne part kunne have forberedt et bedre forsvar, hvis den formelle fejl ikke havde foreligget (dom af 10.4.2019, Jindal Saw og Jindal Saw Italia mod Kommissionen, T-301/16, EU:T:2019:234, præmis 66 og 67; jf. også i denne retning dom af 16.2.2012, Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP, C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 78 og 79).

211 Til slut skal det fremhæves, at retten til at blive hørt omfatter alle de faktiske og retlige omstændigheder, der udgør afgørelsens grundlag, men ikke det endelige standpunkt, som administrationen agter at indtage. Denne ret indebærer således ikke, at administrationen, inden

den vedtager sit endelige standpunkt vedrørende bedømmelsen af de oplysninger, som en part har fremlagt, er forpligtet til at give denne sidstnævnte en ny mulighed for at udtale sig om de pågældende oplysninger (jf. i denne retning dom af 4.3.2020, Tulliallan Burlington mod EUIPO, C-155/18 P – C-158/18 P, EU:C:2020:151, præmis 94 og den deri nævnte retspraksis, af 19.5.2010, IMI m.fl. mod Kommissionen, T-18/05, EU:T:2010:202, præmis 109, og af 9.3.2015, Deutsche Börse mod Kommissionen, T-175/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:148, præmis 344).

212 Det er på baggrund af disse principper, at sagsøgernes klagepunkter om den angivelige tilsidesættelse af retten til et forsvar for så vidt angår dels SAG-omkostningerne, dels den anfægtede justering skal undersøges.

Klagepunkterne om de anfægtede SAG-omkostninger

213 Ifølge sagsøgerne oplyste Kommissionen i fremlæggelsesdokument 2019, at den agtede at tage hensyn til de anfægtede SAG-omkostninger ved fastsættelsen af den normale værdi. De har oplyst, at de kritiserede Kommissionens tilgang i deres bemærkninger til fremlæggelsesdokument 2019, idet de hævdede, at Kommissionen derved gentog den hypotese, som den allerede havde fremført i forbindelse med den endelige genoptagne undersøgelse, der blev afsluttet i 2018, som den havde givet afkald på ved vedtagelsen af gennemførelsesforordning 2018/1469 som følge af sagsøgernes indsigelser.

214 I punkt 3-6 i skrivelsen af 2. august 2019 præciserede Kommissionen ganske vist for det første, at sagsøgerne i deres besvarelse af det spørgeskema, som den havde sendt dem, havde nævnt, at der fandtes omkostninger i tilknytning til salg mellem forretningsmæssigt forbundne selskaber i Interpipe-koncernen, for det andet, at salget mellem disse selskaber indebar SAG-omkostninger, for det tredje, at den metode, der blev anvendt til gennemførelse af grundforordningens artikel 2, skulle afspejle alle de omkostninger, som den berørte virksomhed afholder, og for det fjerde, at de anfægtede SAG-omkostninger ved en fejl ikke var blevet medtaget i forbindelse med den endelige genoptagne undersøgelse, der blev afsluttet i 2018, og den interimsundersøgelse, der blev afsluttet i 2012, mens de indgik i den oprindelige undersøgelse.

215 Disse bemærkninger fra Kommissionen, som sagsøgerne modtog efter vedtagelsen af den anfægtede forordning, indeholder imidlertid ikke faktiske eller retlige omstændigheder, som sagsøgerne ikke havde haft kendskab til tidligere, og som de ikke havde haft mulighed for at udtale sig om. De udgør grundlaget for Kommissionens endelige holdning til spørgsmålet om de anfægtede SAG-omkostninger, således at der ikke kan konstateres nogen tilsidesættelse af retten til et forsvar i denne henseende i henhold til den i præmis 211 nævnte retspraksis.

216 Da sagsøgerne endvidere har gjort gældende, at de supplerende argumenter, som de kunne have fremsat over for Kommissionen, hvis de på et tidligere tidspunkt havde modtaget alle de elementer, der er indeholdt i skrivelsen af 2. august 2019, er de argumenter, som de havde fremsat for Retten (jf. præmis 205), skal det anføres, at alle disse argumenter er blevet forkastet i forbindelse med undersøgelsen af de øvrige anbringender, der er blevet fremført i denne sag. Det er således ikke blevet godtgjort, at den administrative procedure ville have haft et andet udfald, hvis sagsøgerne havde fremført disse argumenter i forbindelse med denne procedure (jf. i denne retning og analogt dom af 30.4.2014, Tisza Erőmű mod Kommissionen, T-468/08, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:235, præmis 217).

217 Disse klagepunkter skal herefter forkastes.

Klagepunkterne om den anfægtede justering

218 Det skal fremhæves, at Kommissionen i skrivelsen af 2. august 2019, hvis dato er sammenfaldende med offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* af den anfægtede forordning, supplerede begrundelsen for denne med faktorer, der på grund af deres fortrolige karakter ikke kunne fremgå af nævnte forordning. I nævnte skrivelse svarede Kommissionen på de indsigelser, som sagsøgerne havde fremsat i deres bemærkninger til fremlæggelsesdokument 2019, som den ikke havde besvaret i den supplerende fremlæggelse af oplysninger af 27. juni 2019 (jf. præmis 22).

219 De fire faktorer, der er redegjort for i skrivelsen af 2. august 2019, og hvorpå Kommissionen baserede sig med henblik på anvendelsen af den anfægtede justering (jf. præmis 151-155), var blevet meddelt sagsøgerne i fremlæggelsesdokument 2019 i punkt 34-42. Sagsøgerne nævnte i deres bemærkninger til fremlæggelsesdokument 2019 disse fire faktorer og tog stilling til hver enkelt af dem.

220 Sagsøgerne har imidlertid hævdet, at skrivelsen af 2. august 2019 indeholder yderligere begrundelser, der ikke fandtes i fremlæggelsesdokument 2019. Kommissionen har angiveligt heri for første gang nævnt, at det fremgik af de omhandlede kontrakter, at risikoen var overgået fra IPU til IPE eller til IPCT, og at det ikke fremgik af IPE's vedtægter, at IPE handlede efter instruks fra IPU, men bestemte, at IPE kunne udføre enhver finansiel, økonomisk eller handelsmæssig transaktion inden for sit arbejdsområde.

221 Det kan imidlertid konstateres, at disse angivelige supplerende begrundelser er simple præciseringer vedrørende de faktorer, der optræder i fremlæggelsesdokument 2019, som Kommissionen har tilføjet i forlængelse af de bemærkninger, som sagsøgerne har fremsat til fremlæggelsesdokument 2019. Disse præciseringer, der vedrører indholdet af IPE's vedtægter og de omhandlede kontrakter, som sagsøgerne naturligvis havde kendskab til, indeholder ikke nye faktiske og retlige omstændigheder, men vedrører spørgsmål, som sagsøgerne havde udtalt sig om i nævnte bemærkninger.

222 Det må dermed konstateres, at Kommissionen i skrivelsen af 2. august 2019 blot har redegjort for sin endelige holdning til den anfægtede justering, som den har vedtaget på grundlag af faktorer, som sagsøgerne havde haft lejlighed til at udtale sig om. Under disse omstændigheder kan der, henset til den ovenfor i præmis 211 omhandlede retspraksis, ikke konstateres nogen form for tilsidesættelse af retten til et forsvar.

223 Endvidere finder betragtningerne i præmis 216 ovenfor også anvendelse på disse klagepunkter fremført af sagsøgerne.

224 På baggrund af det ovenstående skal det fjerde anbringende forkastes, og Kommissionen frifindes følgelig i det hele.

Sagsomkostninger

225 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, bør det pålægges dem at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Syvende Afdeling):

1) **Europa-Kommissionen frifindes.**

2) **Interpipe Niko Tube LLC og Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC betaler sagsomkostningerne.**

da Silva Passos Truchot Sampol Pucurull

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. juli 2021.

Underskrifter

Indhold

Baggrunden for tvisten . . . 2

Retsforhandlinger og parternes påstande . . . 6

Retlige bemærkninger . . . 6

Det første anbringende om det ulovlige i ved beregningen af den normale værdi at medtage SAG-omkostningerne i tilknytning til sagsøgernes salg til IPU . . . 7

Den anfægtede forordnings bestemmelser om den normale værdi . . . 10

Anvendelsesområdet for grundforordningens artikel 2, stk. 3, 4 og 6 . . . 12

Begrebet enkelt økonomisk enhed og konsekvenserne heraf . . . 13

Klagepunkterne om WTO's tvistbilæggelsesorgans afgørelser . . . 16

De anfægtede SAG-omkostningers teoretiske karakter . . . 17

Tilsidesættelsen af Kommissionens praksis . . . 19

Det andet anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn ved anvendelsen på eksportprisen af et beløb svarende til SAG-omkostningerne og til fordel for en agent, der arbejder på grundlag af provisioner . . . 19

Interpipe-koncernens tidligere anvendelse af en justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), og i henhold til de forordninger, der er gået forud for denne forordning . . . 22

– Den tilpasning, der blev anvendt på Interpipe-koncernen i forordning nr. 954/2006, og opfølgningen på dens ulovlige adfærd, der blev fastslået i den første Interpipe-dom 22

– Anvendelsen af den anfægtede justering . . . 24

Sagsøgerne har bestridt de faktorer, som den anfægtede justering er baseret på . . . 25

Det tredje anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 9, for så vidt som Kommissionen har ændret metoden til beregning af den normale værdi og eksportprisen . 27

Det første led om Kommissionens ændring af metoden til beregning af den normale værdi . 28

Det andet led om Kommissionens ændring af metoden til beregning af eksportprisen . . . 30

Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af retten til et forsvar . . . 32

Klagepunkterne om de anfægtede SAG-omkostninger . . . 34

Klagepunkterne om den anfægtede justering . . . 35

Sagsomkostninger . . . 35